

SLOVANSKA KNJIŽNICA
LJUBLJANA

A 596

Limbarske dol

T O M A Ž A K E M P Č A N A ,

iz latinskega poboženem ke pridu
prestavel

Janež Balokar,
Spiritval ve Lublanske duhovnjnere.

Po dovolene vikwe nes. kral. dvorne
bukev njnije.

Ve Lublane 1826.
Natisnel Leopold Eger.

Naprodaj per Janeže Klemenije.

A 596

N 3, IV, 1959, /463

pésme svojimu Jezusu, ke negovzga obiskana in negove gnade vesela ve svojim serije prepéva rekoč: » Moj je moj ljubček, in jez sem negova: med limbarji pase". In: » Bél in rudečkast je ljubček moj", Čast, hvala in povikvavane mu bode vékome. Amen,

I. P o s t a v a.

Trojin stan qlovéwkega æivlena,

1. » Kakor qvét sem na pole,
kakor limbar ve dolo, "

Takó govori Kristus spløh svoji svete qerkve, in vsake poboæne duwe posebej. Zakaj Kristus je preluba æenæn svete qerkve, glava vsah vernæh, qvét vsah qednost, lileja ve dolo, perjatel ponænoste in qistoste,

Kdor hoqe tedé Kristusu sluæite, in nemu nebewkemu æenenu dopaste, naj se perzadene svoje pregréwno nagnene premagata, qednoste lilij nabra-

te, postopane zapustite, rad se učite, bukve pisate, koristne déla délate, pogostem molíte, že Bogam se ve serije znanete, od hrumečeh tovaruŭj deleŭ ostate, samoto lubite, od ptujih reŭi, ktere vtegnejo ukodlive bite, molqate.

2. Žunane lepó živlene in djane brez notraneh ŭednost per Boga malo velá: posode je tak ŭlovek podoben od žuné lepó oliŭpane, od žnotré pa prazna. Kakor iz posode, že dōbram vīnam napolnene perjaten duh hlapí, takó pridejo iz dōbraga serija pobožnega ŭlováka dōbre déla in svete beséde ke ŭaste bōŭji in bliŭnemu ke prídu.

Luba brat! imej se ve skerbe poklerŭ, ve kterem se, in ve kterem med ludmí živiŭ: skerbe Bogú dopaste, in svōjimu bliŭnemu s' svetem živlenem in s' poboženem djanem lep žgled bite, ker sam bow prejel, karkole dōbrega storíŭ, in karkole pred Bogam pregraviŭ.

Če tadej le jém in pijem, spiw in pouívaw, ale po svøji volé in po svøjih misleh sem ter tje hodaw, taqas délaw telesne déla, in se neumne æivine enak; ker tude ona sem ter tje po svéte téka, jé in pije, in se naære, de je síta. Kdor ji hoje braníte, ga ze rogmí ale pa se parkle popade, se pogledé straue, in ze zobní zgrabe, in strauno zarjove.

Takó so tude mesene ljudje, trebúha suæne, lakomne, prevzetne, jézne in kréga æelne, ke bœjiga Duha némajo, in se svøjimu poæelenu vdajo.

3. Če pa qujem in molew, berew, in psalme in pësma Bogú in negovem svetníkam ke qaste prepévaw; ale pa qe se postaw, gréha varejew, in svøjimu bliænemu stréæew in sluæew; ale pa qe zavoí svøjih gréhov æalujew, zdihujew in jokaw; qe se jih zpovedujew, Bogá za odpuyene prosew: takrat opravlaw déla svetega Duhá, æivíw po duha in po rede sveteh zapoved

Takó se enak svetem nebeském angelam, ke védno Bogá hvalejo, ga povikvujejo in mu pøjejo, in nekole svøjiga obliqja od nega ne óbernejo.

Če se pa prevzamew, ale pa jezíw; če opravlaw, godernaw, golesaw in lastew, drugem nagajaw, se nih ne-sreče veseliw, nad nih srečo pa zdi-hujew; ale pa če svøjiga bližnega za-najujew, in ve vsem le svøjiga do-bíyka iujew: tayas zlodja posnemaw in se hudíqem enak zavolo svøje hudøb-noste in zavol svøjih gréhov, ke jih délaw.

Žakaj hudíqe délajo le po svøjim pozelené, in storé toleko hudega, ko-lekor po svøji prederznosté zámorejó: vesele se hudega, ker so hudøbne, in vsa nih skerb je, druge zapelate in pohudøbite.

Pravíqneh živlene je tadej angel-ŋam podobno; živlene mesenéh ludi živale, napuhnenéh pa hudíqem.

Varaj se o sluzabnek bøxi! de

se vā hudiķeve vervī ne zapletew, in de te per sōdbā ne bodo toķila in vā sramōto perpravele.

II. Postava.

Hvalīte Bogā vā revuķene in vā poboķnostē.

1. »Reveķ in sēromak bosta hvalīla tvōje ime, o Bog!»

— Kadar vā seba suhōto, merzlōto in stud per molitve in per svetem premiľevane bōķjih lastnost ūtaw, ne obupaj, in ne nehaj ponīķno vā Jezusa klināte: Hvale Bogā vā ubowtve svōjiga duhā; zahvale ga, in ke svōjimu potolaķku letē besēde rad bere: »Reveķ in sēromak bosta hvalīla tvōje ime, o Bog!»

Žakaj velīko svetnikov in bogaboķeķeh je bilo, de so bile vķase suhi vā duhe, in dolgo kakor zapuķena od Bogā: vā terplene in vā nezmoķ-

noste, ke so va náj bali, so se mogla
poterpetlivoste in usmilene že drugma
iméte uqíte, in ob qase pobožnoste
in serqnega vesela ne preveq va se za-
upate.

Bere tudz leté beséde iz preroko-
vega psalma: »Reveæ in uboæen sam:
pa Gospod-Bog za me skerbí." Væ
Bogá zaupam; ker je on mowja moy in
mowe zveliqane. To je rés; zakaj od
Bogá je vse dobro.

2. Ne prevzeme se tadé va vese-
le, in ne obupaj va æaloste, ampak
za vsem bode zadovolen, kakor Bog
hoqe. Sej némau neq dõbraga sam od
sebe; ampak vse dobro je le od Bogá.

Çe pa gnado pobožnoste imau,
takrat te svéte solnqe na nebe, duwa
je razsvetlena in vesela, ravno kakor
de bæ bala za bogastvam obdarevana.
Ale ke svõji nesreqe se golesau, qe se
takrat prevzameu in napelújew.

Çe ta je pa gnada skrevaj odvze-
ta in tvõji nehvaleæne duwe skrita,

takrat se rés reven in bolán, ne morew veliko prenaواة, in te tude molitev ne veselí.

3a dobroto prejme, ęe te Bog revnaga déla in s' svōjime izvoleneme ponięuje; ęe tvoj herbet zavoł twōjih skrivneh prestopkov in vsakdaneh mnogah zanikernost s' wibo svōjih otrók tepe, de se bodę majhen ve svōjih oučeh, in de ne imej nekole vswęneh misel sam do sebe, po opominewane swetega Pavla ve liste do Rimlanoy rekoę: »Ne bodę prevzeten, temuę boj se.«

Sam sebe majhen bite, in vse dobro le Bogú perpisate, je duwa veleki dobíęek.

III. Postava.

Nadloge so wula pravięnem.

1. »Pravięne! veselíte se ve Bogu.«

Ve nebeseh je vėdno vesele, ve pėkle vėdna ęalost; na swėte pa uase

vesele, yase žalost, ve skuwno dobrem in hudobnem.

Po léte so dneve svetlejše, po zima temnejše. Takó se godí tude pobožna duša. Če jo milost bōæja obuje in razjasne, takrat vide in razuméva veliko skrivnih resníc, in veselo prepéva, ker veliko pobožnost obute.

Ob yase skuwni pa, ko ji je gnada pobožnosté odvzeta, je zima in mēzlotá, temá ve pamete in obupnost ve serne. Ve takem stane ji je poterpeælívosté tréba, in Bogú je we lubwe; yednost in krepost raste ve britkoste, in s' poterplenem se tude plaqílo ve veynoste bilwa.

2. Zopernoste duwo poniæujejo in yistejo, napeli osramotujejo in neyí-merno yast odganajo.

Dokler duwa ve telesu prebíva, ji dobro in hudo dojde, de se lubezne do Kristusa boí vade.

Toré je velika umnost in poseh-

na uednost dobro in hudo ke pravemu pridu obrnite.

Hvale védno Gospoda moja duwa! povikuj Sijon noy in dan svøjiga Bogá: povsod bo tvøje plaúilo veliko, per Boge ve nebeseh in tukej na zemle, in vse te bo práv, sreça in nesreça, vesele in æalost, dobro in hudo.

Toré prave Apostel: »Tistem vse ke dobremu tekne, ktere Bogá lubejo; in tistem, ktere se ga boje, ne bo nobene raní mankalo.

Blagor jim, ktere per vsem le bøjjo volo pred oymí imajo! —

IV. P o s t a v a.

Prava lubežen do Bogá.

1. »Lubite Gospoda vse svetníke njegove, majhne in velike; ker majhnega in velikega je stvaril Gospod.»

Kdor Bogá rês lubè, ga lubè s' qisto lubèznajo, lubè Bogá zavol Bogá, samo zató, de ga imá, ne iz dobička, ne zavol kàj lastnega, in ne iuje zè lubèznajo potolačka in plačila zaslužite; temuq vs in posledne kôneni lubèznè mu je sama bôžja neskônyna dobrotlevost, in negova qez vse velika imenitnost.

Toré govori psalmopéven ka bôžji qastè in hvale večkrat tè beséde: »Hvalíte Gospoda; ker je dobrotlev.« O kakó sladka je ta beséda ljubojqzmu!

Perstavèk: »Žakaj večno je negovo usmílene«, je za tiste vesela poln, ktere pokoro dèlajo, in se svôjih gréhov kesajo. Naj tedej slabè qlôvek ne obupa zavolo svôjih gréhov, ker je usmílene bôžje večno.

2. Kdor se bol poniža in Bogá pràv iz sèrqa lubè, on je Bogú bol perjeten.

Blagor mu, kdor se nar bol po-

manu in se vsaga zvesto vareje, kar vé, de je Bogú zopernega.

Blagor mu, kdor le zavol Bogá, le nemu dopaste vse svoje déla iz lu-
bezne in iz čistega naména storí, in
vsako misel le Bogú ve qast, ve hvá-
lo in ve povikuevanje darúje.

Blagor mu, kdor neq sebe ne per-
hrane, ampak vse rad Bogú verne,
kar mu je Bog posodil in dal.

V. P o s t a v a.

Šahvaleenost za vse dobro.

1. »Hvalíte za menoj bœæjo veli-
kost; vsêkmale povikujmo njegovo
sveto ime.»

Tiste hvale (práv) bœæjo veli-
kost, ktere Bogá tuda za nar manwe
dobrote za vso šhvaleenostjo hvale;
ker od nega je vse, ka je velik qez
vse.

Nobena réq te ne bode majhna

in malo vrédna, ktero te nar vikue iz
zgól miloste dá.

Po tém gleda in to hoye nar bol
Bog, de ga iz qisteh misel lubemo,
se vsajega gréha varejemo, in de smo
mu vselej in ve vsem hvalečne.

2. Velek je pred Bogam, kdor se
iz prave poniženosti malo rjeni in vse-
mu podverže, se vseh darov in do-
brot nevrédnega misle, do neq dobre-
ga neqimernega dopadajena néma, in
hvale lakomen né.

We veye pá je tiste, ktere po Jo-
bovo pobit in zaneževan, grajan in obo-
žan, zapužen in skušan, stiskan, se-
strádan in zasramevan Bogá hvale, in
ga veselo povikuje; vsako teco, vsa-
ko nesrečo, ktera se mu permere, za
posebno veleki dobítek imá; vse iz lu-
bezna do Bogá volno terpi, in se ne-
kole ne potočuje.

3. Blagor mu, ktera skeleco wibo
po Jobovo se poboženem serham iz

bøxjih rok prejme, in se vsega va
bøxjo voľo podá in darúje.

Blagor mu, ktere le tisto iuje in
se izbere, kar je Bogú ľubwega, ktere
ima rajwe slabo namést perjetnega, in
ko ga druge æalejo, je we boľ vesel,
in se vso qasno wkodo dobíyek duwa
mislæ.

VI. P o s t a v a.

Poboænna duwa podoba kriæanega
Kristusa.

1. » Jez sem ve britkoste per
nem. »

H l a p e ŋ. Kaj je to? o Gospod!
razľwæ me te beséde, ke se jih zdej
govoril; odkrij me um te verstije ke
razveselenu svøjiga hlapŋa.

G o s p o d. Posluwaj, moj sin!
kadar pridejo nad te britkoste in sti-
ske, takrat se s' Kristusam na kriæ
perbit, in kadar se spet per svøji po-
boænoste potolaæn, in ve pésmeŋ in

ve pětji ve Bogá zamaknen, tačas
vstanew prenovlen ve duhe s' Kristu-
sam od smerte, kakor obujen od mert-
vah ke živlenu in pøjew veselo ale-
luje.

2. Če pa kleče za odpuščene svo-
jih gréhov prosew, in ve svojim ser-
cju šalujew in jokaw, takrat terdo na
nebøke dure terkaw.

Če za vse uasno ney ne maraw,
in ve svojim sercu le nebøke raqi
premiwlujew, takrat grew s' Kristusam
ve nebesa, in se angeljam perdrusew.

Bode tedej zavol Bogá pohleven,
ponizen in krotak ve vseli pergodbah
in ve vseli slabosteh, ke nad te pri-
dejo: nose poterpeželivo za Kristusam
svoj križ, umre vsak dan na nem ke
svojimu večnemu zveličanju; zakaj ve
vsake volno prestane telesne nädloge
je za dušo zdravilo, pokora za gré-
he, in upane perhodnega zveličanja
in veličastva. Amen.

VII. P o s t a v a.

Živlene qiste duwe pred Bogam.

1. »Modíte, dökler luq imate.»

Tiste hode že Bogam ve luqe, ktere ne æelí neq od téga svetá, temuq svéje serne tardo ve nebesa ke Bogu oberno imá. Žakaj ve nebesah je skrito bogastvo duwe, nar Gospod Jezus Kristus, zapopadek vsega dobrega.

Kdor néma Bogá parjatla, je véden reveæ in seromak, qe imá tudé vse drugo. Bogá pa ima tiste parjatla, ktere ga lube, in se po negove beséde ravná.

2. Po bœji beséde pa se tiste ravná, ktere nekole nemarne beséde ne reqe; in ve djane pokaxe, kar že jezikan govori, in svéje lastne qastí ne iuje; ampak ve vsem dobrem, kar stori, in kar per družeh vide, le Bogá hvalite æelí.

Kdor je sam sebe vœq, je beda-

ku vŕeŕ, Bogú pa 3oparn. Skerba ta-
dej per vseh svøjih døbrah déleh in
besédah Bogú dopaste, de we veŕ dø-
brega od nega 3adobiŕ.

3akaj se hvalaw natornah daróv?
Lej umerjou se, in ŕerve te bodo kma-
le snédle. O mladénŕ! posluŕaj nauk
starŕka: Bèææ od stvarí, ktere te mo-
tajo; ker mirú te ne bo, dokler se ve
svøje sérŕe ne 3aprew; dokler ve Bo-
gá bol kot ve vse drugo, karkole je
døbrega, æel némaŕ, in ga pràv iz
serŕa ne lubaw.

VIII. P o s t a v a.

Pøkoj serŕá in mir ve Boge.

1. „Ve míre je negovo prebi-
valawje.“

Kdo imá prave mir? Kdor je kro-
ták in iz serŕa poniæen. — Ŧemú ho-
ŕew védite, kakŕne so druge: sam na
se pa ve mnogeh reŕéh ne gledaw? —

Lej, kdor se 3na bol poniæate,

in veq za Bogá terpi, on imá tuda veq mirú. Vsako délo mu je lahko, zavol Bogá, ke ga ve serne imá.

Blagor mu, kdor za Bogam govori, bode ve molitve, ale ve premisljevanje, bode ve pétji ale ve brane, in od ptujih reqi, ktere se na svéta gode, molqi.

Kamerkole greu ale beu, in kjerkole se, onde je tuda tvoja misel per tebe. Dobra misel da vesele, huda pa žalost. Jéga méwa pamet, nevojlivost jo slepi, sovrautvo móri. Pobožno brane poduqa, molítev vne-
ma serne, djane izpolnuje náuke.

2. Svete pogovora serne qistejo, neqimarne ga madkvajo, nemarne pohujwajo, neusmilene žalejo, pobožne lép zgled dajejo, pargodbena vero terdejo, nebeuška pa serne ve nebesa povzdigujejo.

Oqiste tedé svoje serne od vs hudobije, in bow prave mir imel. Prave mir imajo le bogabojeu in svete,

które iz ljubézná do Bogá vse své doláhnoste zvestó spolnujejo.

Bode pokojin, in uqe se za Bogá káj majhnega terpéte, in te bo prelo-
sil vso tæeo in ves nepokoj.

Sveto æivlene in dôbra vést da-
jeta ve britkosteh in ve smertne uræ
zaupane ve Bogá; huda vést pa je
védno ve strahé in ve prepíræ.

Strasten qlóvek pride kmale iz
majhne nesreqe ve veqe. Kdor je pa
poterpeælev in pohleven, se naprave
iz sovraænaka perjatla, in bo spoznal,
de mu je Bog milostev, zavolo usmí-
lena, kterega je tuda on do svojiga
bliænega, do gréwnaka imel.

IX. P o s t a v a.

Serqe ve Boga zbrate.

1. »Kdor ze manoj ne nabíra,
raztresa,» prave naw Gospod Jezus
Kristus.

Ako se preveq razgublen, in se

ne morew práv ve pobožnost zbrate,
ker te skušnaveŋ mnoge reči pred oči
stave, ale pa strast tvøje seriŋe gone,
ale te ljudje dræejo in æalejo, perzade-
ne se, de se natihama zberew: møle
øqe naw in qeŋeno Maríjo, poklekne
pred britko podobo, ale pred podobo
presvete devíŋe Maríje, ale pa pred
kako drugo Bogú ke qaste in ke spo-
minu svetnikov storjeno in ke pobož-
noste obudljivo podobo karŋega svet-
nika.

Klíqe ve Jezusa in ve Maríjo, ve
vse angelŋe in svetnike, de spet us-
mileme in milost bøæje potolaæbe za-
dobiw. Reŋe se psalmopévŋam Davi-
dam rekóu: »Bog! pred teboj so vse
møje æele, in møji zdihleji te néso
neznane.» Bog! tí se møje upane od
møje mladostæ, ke teba perbæím ve
britkoste.

2. Uqe me, o Bog! møjo vølo
zatajíte, in le tvøjo pred oqmí iméte
in storíte; zakaŋ to je teba vweq in

menz dobro, ka zveličanu moji
duwa.

O Gospod! naj nakola ney ne mis-
lēm, ne æelīm in ne storīm, kar teba
ne dopade in mojemu bližnemu uko-
deje, po zapovedi, ka se jo menz, in
vsem svøjim sluæabnikom dal.

Če jo pa prelomam, pobolwaj me
po svøjim usmílenz, in ne poguba me
po svøji jezzi; zakaj tí se moj Bog,
jez pa tvoj ubog in reven hlapanj,
kteremu je ve vsem tvøje gnade in
miloste silno potreba. Tvøje presveto
ime boda zdej in vékome jez vse je-
uþeno. Amen.

X. P o s t a v a.

Čute in molíte, de ve skuwnave
ne pademo.

„Čujte in molíte. de ve skuw-
nave ne padete.“

Ve ktere skuwnave? Ve skuwnave

nevoľa, ve skuwnave duhá, in ve skuwnave hudiqa, ale pa svatá.

Teló mika ke poxelenu, duh ke napuhu, vrag ke nevojlivoste, svet ke neujmarnoste: Kristus pa uqi vse-mu tému nasprotne raji.

Negov nauk nam perporoqa uqistost, poniænnost, lubezen, in zana-jevane svatá, de boæje kralestvo doseæemo in peklenskemu ognu odide-mo.

Toré je tréba védno in povsod qute in molíte, ker nas hude sovraænek nekjer per míre né pustí, in nikdar ne poqíva in ne preneha nas sku-wate, ampak sam ter tje hode, in iwe koga zapelate in razdraæite, od po-boænega djana in od molitve odver-níte.

2. Zatore opomina takó zelo naw Gospod Jezus Kristus svoje uqenje in vse verne, de naj qujejo in mole-jo, de jih nih sovraænek, to je, nih pregréwno nagnene ne premaga; ker

pozna glodjevo hudobnost, prid molitve, moj sovražnika in slabost ugovsko.

Čujte tadej in molite, de va hudiqueve skušnave ne pridete, in de vas ne premagajo. Če ne morete vseh psalmov brate, berite vsaj enega, vsaj eno verstijo, ale pa kako sveto pesem od Jezusa, od Marije, ale od kterega drugega svetnika, de za zdihevanem in za izrekevano molitvajo svoje serce posilama k Bogu povzdignem.

Bliz jim je Bog, ktere ponizno van kličejo; zakaj ponizna molitev pravičnega predere va nebo, da va Bogá terdno zaupane, in podere vse naklepe, moj, žugane in spake hudiqueve.

3. Če te je vené vse na pote, pojde pa po Kristusovem svete va svojo hišarjo, zapre dure za seboj in moli na skrivnem svojiga Očeta: on vidi tvoje misle, tvoje žele in potrebe.

Govore tadej vedno va svojih mo-

litvah takó : Dye ! le tvøja, ne møja
vola se vselej zgode : store za manoj ,
kakor je tebe dopadljivo in mene dø-
bro.

Kedar za družeme molew ale pø-
jew , møle in poj æníma kakor angelj
pred Bogam. Kar glasno pøjew , ob-
qute tude ve sérne. Dopáde ludém , pa
varej zamerete se Bogú in angeljam
negovem.

Bog bol mara za obqutene sérná ,
kakor za glasno vekane ; zakaj poníæ-
na molitev spravo naredí ; neqímerna
hvala pa Bogá razæale. Solze prave po-
kore per Boge milost zadobe in sve-
tost pomnoæejo ; per preglasnem vpe-
tji pa se poboænost zgubla ; in vsak
pregrések , in vsaka zanikernost bosta
bøæje plaqílo prejela.

Milost bøæja nas varaj ve vse to
hudo , in nas perpele ve nebewko kra-
lestvo. Amen.

XI. P o s t a v a.

Strah veqnega ognja vareje v nečistost in v prevzetnost.

1. »Napolnè, o Bog! moje srce se straham pred teboj.»

Takó molite je dobro, de premagaw nečisto poželenje, in potarew srca napah.

Te dvé hudobi je perpravlatè ulovèku vsak dan bój in nepokoj; ker imá ale teló prepovédano poželenje, ale se pa duh zavolo dobrega povzdiguje in je hvale lakomen. Lej dvojno veliko hudobijo in dvojno veliko nevarnost.

Če od revnega telesa, kè bo moglo kmale umréte, skušnave terpiw, misle, kakó stravno je terplene v veqnem ognju. Takó bow s' peklenskem ognjem ognja svojiga poželenja pogasil, in slabejwè nagibke že močnejweme ukrotil, de duhá skoze ognja otmev.

Nobena mesena slast ne terpi dolgo; vse posvetno vesele je prazno in golufno; ravno takó vsa telesna lepota, in vse kar hvalo in qast imenújeu.

Kakor qlóvek ve slasteh ves zakopán, ako ga zelo glava bolí, persilen zaqne zdihavate in æalevate, takó naredí tude strah smerte in gróza peklenškega ognja, de se mnogam strastem in skuwnavam vdan qlóvek gréha bol vareje,

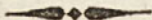
2. Kdor se naq ne bojí, kmale ve gréh pade, in kdor se pred Bogam in æegovame svetníka ne poniæa, ga bodo per sodbæ hudiqa osramotile in neusmileno jeqíle.

Krepke, resníqnein negolefíve so tele beséde: Bode, kdor hoqew, qlóvek ale angel, »Bog je prevzetnem nasprotæ; poniænem pa dá svójo gnado.« Bóæje usmilene je od vékome, in bo vékome nad boæjime svetníke in izvoleneme.

Boj se tadej, prevzetnik! boj se
 ve vsem svojim djana sodbu boje;
 ne bode nečimern, in ne hvala se,
 če tude kaj veláw.

Če tude vse storiw, kar je ve tvoji
 moči in tvoja dolžnost, vendar we ve
 mnogih rečeh grew, in »zamorew
 komaj eno naméste tavæent playate."
 Boj se wibe in palenje boje, boj se
 perhodne sodbu. Vse bo svoje playilo
 prejelo, hudo hudo, dobro dobro.

Če ba tvoja hiwa ve ognu bela,
 ale ba se ne bal? ale ba ne skočil beræ
 in ne zbékal? Videw, kaj strah in
 groza in misel perhodnaga nemaničve-
 ga terplena zamore. Vse strah pekla
 prejene nemarnost, in vname prid-
 nost do molitve.

XII. P o s t a v a.

Spomín Kristusovaga terplena vareje
ve razujzdano vesele.

1. »Blagor jim, ktere æalujejo; potolaæene bodo.»

Od koga bodo potolaæene? Od Kristusa va sariæa; ne od nequímernih reuqí téga svetá.

Prewirne in pohujwleve beséde in krohotane ne gredó ka svetemu Kristusovemu terplenu in ke negovem boleuam ranam.

æe ba tuda le en sam tern Kristusove krone mæjo glavo ala moj herbat prebodel, ala ba se mogel smejate? O naha! od boleuíne ba jokal in na glas zavpil.

Ala æe ba æebel s' kriæa va svoji nøge imel, kam ba mogel ite ala teæe? Gotovo ba ne mogel ne ite, ne teæe, ampak na méste ba mogel ostate in boleuíno terpéte, in sklene boleuíne ba me uuílo s' Kristusam terpéte.

In, o de be mogel tudi nar grenkeje solze točiti in odpuščene svojih gréhov zadobiti ! O kakó sveta je žalost, kakó sladke so solze, ktere se od smílena ujez presvete rane našega Gospoda Jezusa Krístusa prelívajo !

2. Če kaka tešava, skušnjava ale slabost nad-te pride, podaj se hitro ke molitvi, ke benderju svetega križa, in pošuj se va presvetih Krístusovih ranah kako dobro zdravílo zoper svoje straste s' poniženo, pobožno molitvejo, in s' pravem premišlevanjem negovega terplena.

Premíslé, kolekven je bil svete križ, na kterem je Jezus Krístus sléčen ze ostreme žblemi za te parbit vísel.

Utej zvesto tolekan bodečih ter-
nov va krona Gospodova, ktere so pre-
sveto glavo Sinú božjiga takó neusmi-
leno prebodla, in mu toleko kervi iz-
točila.

Dene letó in drugo orodje Krístu-

sovzga terplena ka seba na stran: dobro branilo ta bo po dneve in po noce, de te nevidne sovrahek, hudic, brez svetih misel ne najde, in tvojiga sernja ze neqisteme, vest ranliveme podobame ne ognuse.

3. Postela tvoja ne bode tadej mehka, ke spominu presvetega rojstva nawega Gospoda Jezusa Kristusa; ampak ozkem, revnem, pa s' uednostme ozalwanem jaslenjam bode podobna, ve ktereh je dete Jezus ve plenihe zavito, ze revnem senam nameste xide ode to, in ze majhno mlekam svoje matere devihe dojeno jokalo.

Tvoje debelo in terdo zglavje naj te nekoleko terdega groba nawega Gospoda Jezusa Kristusa ve skale opomina, ke je za te na krihe resniyno umerl, globoko pokopan, in ve grobe ze velikem kamnam zaloxen bil.

Tako pouivaj ve mire Kristusovem, pozabe vsega, kar je na svete, in vsega, kar je ve oceli drugih zalega in

perjetnega; vse to te bude prazno in neuprédno, de boš zdej v svetosti in gnade s' Kristusam, sodne dan pa z negovama izvolenama ke večne časte vstal. Amen.

XIII. P o s t a v a.

Klíňate v presveto Jezusovo ime, in
v ime negove, presvete matere
devíne Marije.

1. »Moj Bog in Gospod! vóde
me po pravem potu pred seboj.«

Tvoje pota, o Gospod Jezus Kri-
stus! so lépe, čiste in varne pota,
po kterih se da práv in popolnoma ho-
diti. Na vseh tvojih potih je mír in
svetost; in pelajo vse tvoje verne,
ktere so iz serija ponižene, v tvoje
večno nebeško kraljestvo.

Íde kamor ču, hode, koder ču,
stoj ale sede, kjer ču; kliče v Je-
žusa in v njegovo sveto mater Mari-

jo, in imej namésta drugih tovaršev tele beséde svetega pisma ve misleh: »Moj Bog in Gospod! vóde me po pravam pote pred seboj". In perdene tude we tã: Preľube moj Jezus! »varej me na mójih poteh, de se ne opotaknem", de se ve škodo svéje duwe po nečímarnosteh ne oziram, in nobene nemarne beséde ne rečem.

2. Verh téga vzeme tude we tale pokrepujane nauk za popotného seboj; deræ ga terdno kakor palenjo ve røke, in reje ale bere veukrat pobožno rekoj: »Jezus in Marija! bodeta vselej in povsod mójja zvésta tovarwa in varha na vsah mójih poteh, de ne zajdem, in de me od znotre ale od zuné mnoge slepotíje ne razgube".

Letá sveta molitev. »Jezus in Marija" je kratka, lahka in umévná, sladka misel, møyen wket, zvésto branílo, perjazen tovarw, neizreyena krepkost, vesela tolaxba, terdna podpora, ktera vsanega ubozega popotnika, svetá za-

neupavija po ravnem pote ve večno
živlene sprémła.

3a letó molítvejo dobíw tovarwa
in varha bolwe in moynějwe od vseh
kraljev in knezov téga živlena, in svet-
níka víkwe od vseh svetníkov ve ne-
besih in na zemle.

Kdor to molítev práv iz serija mo-
le, (in se ve vsem svøjim djane jim
dopaste pergadéva), sprave na svøjo
stran vse prebivavne nebes; ker 3a vso
qastjó gredó nebeujane 3a svøjim Go-
spodam Jezusam Kristusam in 3a svøjo
Gospó, 3a presveto, preqastitlevo ma-
terjo Jezusovo Marijo, ktera sta vrédna
od vseh qeujena in hvalena bite.

Tude ob smertne ure mu bosta
pomouníka, kdor ji ima ve svøjim
živlene tovarwa. Ne zapuqaj 3dej Je-
zusa, qe hoqew per Jezusa in Marij-
večno živéte, in 3veliqan bite.

Brez skerbí lahko popotva, kdor
ima ve svøjim serije Jezusa in Marijo
in kdor nu imena velíkrat poníæno ime-

núje in za jezikam uestí. Veselo se za nu negove roke in noge premikajo, jezik ji imenúje, srnje se ju veseli, okó se joka; ke nima se povzdiguje hrepeny pogled, nu kuwúje in objema, in pred nima se perpogujejo negove koléna.

3. Blagor mu, kdor Jezusa in Marijo pogosto imenuje, ji pobožno klíje in pozdravla, in se ju va lubezne spomne! Blagor mu, kdor ji za veliko hvalo, za veselo uestjó, za lépam spowtevanem, za gorečo lubeznejó, s' sladkam hrepenenem in ves zamaknen va veselo pétje uestí!

O kakó sladak je Jezus, in kakó sladka negova preluba mate, svéta daviña Marija! Blagor popotneku, ktera vselej in povsod, dokler je va svojim ~~života~~ ^{života} tukej na ptujim, nebewke dom va misleli ima, kjer Jezus in Marija za vseme svetníke in angelne neizrečeno vesele in večno veliqastvo imajo!

Blagor popotneku, ktere na tém

světe neq stanovítneqa néma, temuq razvezan in per Kristuse ve nebeseh bite æelí !

Blagor revnemu in ubozemu, kterě vsak dan nebewkega kruha præsét hode, in ne néha per bœæji mize poniæno molíte, dokler drobtíne ne prejme !

Blagor povablenemu na jagnetove gostí, in práden tje pride, jagne ve presvetem zakramente poboæno prejema !

4. Zakaj, kolekorkrat světo obhajílo poboæno in vrédno prejmeu, ale mawnek Bogú ké qaste dar světe mawe s' qastjó in poboænostjo opravla, tolekokrat je ve duha gost Jezusa preqastitlevega in negove preblaæene matere Marije.

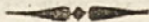
Tak kristjan je uyenerj Kristusov, koplan světe devíne Marije, tovaru angeluov, roják apostelnov, domau bœæji, ve røde s' svetníke in perjatel nebeyanov.

Tak beſí pred hrupam ludi, se vareje praznega govorjena, premiſluje Jezusove beſéde, in ſkernbno nad ſvøjim ſerſam in nad vſeme ſvøjime poſutke quje, de Jezusa, Marije in vseh ſvetnikov bøæjih ne razſale.

Posveçene in milost prejme od Jezusa Gospoda in zveličarja ſvøjiga, in kedar van klíqe, ga on ve ſvøjih ſvetih nebeseh uſlíwa, boda kjer kole, in ve ktere kole nevarnost.

Ko so se učenjce po morji vozíle, in od strahú, de be se ne potopíle, ve Jezusa klinale, je bil preſe per nih, in jim je rekel: »Zakaj ste bojece? ... Jez sem, ne bojte se."

Jezusove beſéde so ſladke nas tolaæete, møyne nas varevate, perjetne nas razveselíte, polne dobrote nam odpuçene, in polne míloſte nam veçno æivlene date.

XIV. P o s t a v a.

Stanovitno bojvate se zoper pregréšno nagnene, po zgledu svetnikov.

1. »Mouke bodete, in junáckega serija.»

Kakor se iz Kristusovega terplena in iz terplena vsah svetih martenekov ujememo, nadloge volno terpéte; takó se tude od presvete devíje Marije, od vsah svetih devíj, vdov in druželi svetih duu ujememo, meseno poželenje krotite, za bogastvo ne marate, vse posvetne reči zanejevate, in le, kar je nad namo, lubite in iskate.

Skarba tedej, o sluhabnek boxi! nepremagljivo poterpeclivost kerujanskih junákov posnemate, hudíju in negovemu navdajanu nasprotovate. Lej devíwko stanovitnost wabkeh déklen (Nexenje, Jerne, Barbarenje), in uje se od njih vse mesene zapelivoste in

vse gréhe zaneževate, in delež od njih bite.

Če te Bog po svoji dobroti prvoji revužen časno bogastvo dá, ne bode takó nesrečen, de bi se zató povzdigeval; ne bode takó neumen, de bi nan svoje sarih naveževal: ker ne véw, kakó dolgo bow æível in premožene imel.

Ne dolzega, ampak svetega æivlenja se vouje; zakaj bolw je dobra vést, kakor vsega svetá blagó. Če veu imaw, ostrejw bo sodbá.

2. O kakó golufno je vesele, kakó kratko veliqastvo svetá, če se je kdo v bogastve, v qastéh in v vseh stanovah vwu! Koneh téga so neizrečene boleqíne in neskončno æalevane tam, kjer prekléte s' hudíqe vred véno gore brez upana iz pekla kadej réwene bite.

Nasproti pa kolewno zveliqane imajo izvolene, ke se že angelje vékome vesele, tam kjer se bo nar vík-

we zveličane per Boge in njegovih svetnikih věčno vřivalo!

Kakó srečne so beli mořje, kakó pametne devine, ke so zavolo Kristusa vse zapustile, in po ozkem pote ve nebesa popotvale!

3. Védate tadej, ví zvésta in pobojna Kristusova služabneke, de se morate, dokler řivetè, zoper mnoge telesne in duhovne skušnave bojevate, molite, se postite in trudite.

Morate svøje teló strahovati, de se ne poowabe, in duhu nasprotè ne pořeluje, de se uęz dawo ne povzdigne, je ne zapelá in ve pekel ne potegne.

Kaj pomaga tukej telesu sladko strépe, poslednej, pa ve pekla prestrawno terpèta?

Kaj pomaga ve tém řivlene per ludéh yast in hvalo imèta, ve perhødnem pa s' hudodèlneke in hudípe ve sramøte in ve pogublene bite?

Na tém svète uęnemu in vesø-

njemu, ne pa izvolenemu bita, je per Boga in negovih svetnikih nar vŕe sramota in neqast.

Nasprote pa s' Kristusam terpéta, in od hudobnega zanevevanemu bita, je nar vŕe slòv, qast in zasluŕene per Boga in negovih svetníkeh.

Zatoré prave Jézus svôjim uŕenjam, (in s' téma besédama tolaŕe vse verne, ktere zavolo negovega imena krvíno in stiske terpe): »Blagor vam, (prave), ŕe vas ljudje sovraŕejo, in zavolo mójiga imena obrekujejo veselíte se, in od vesela poskakujte; kakaj vaše plaqilo je obílno ve nebesih.»

XV. P o s t a v a.

Stanovíten bode na svôjim méste in v svôjim poklíŕe.

1. »Bodete védno stanovítne v službe Kristusove.»

Povej me, lube brat! kaj poma-

ga, in qemú je sam ter tje létate, povsod veliko vidate in sliwate; v nebeško kraljestvo pa ne príte?

Blagor qlovéku, ktere svøje sernje in svøje misle pred vsam razgublenem varaje, se beræ spet zdihaváje sam ve sebe zbere, in Bogá za zamero prose.

Gorjè te, ktere velikrat od doma hodew, qas po nepridnem tratew, in druge pohujwaw.

Kdor je rad domá, in Bogú na skrivnem sluæe, in veliko mole, in svete bukve piwe, in pridno sveto pismo bere, in ze omejenam sernam, svete requí premiwluje; tak ima dovol mirú.

2. Kdor prazno postopa in qenqá, ga je tréba ostro posvaríte, in od obqaneh pogovorov loqíte, de tisteh, ktere so rada priprostega in otroqjiga sernjá, morebite ne zapelá, in jih s' svøjo neqísmarnostjo ve beséde in ve djane ne pohujwa in ne zmote

O ti, ke imaw rad nerodno vesele in napunewale, boj se perhodnega terplena, kjer bow mogel za vsako nemarno, nespametno besédo, za vsako hudobno misel veliko prestate.

Veliko bolwa se je tadej zdej bata in varavate, in spokorne solze toqite, kakor pa na unem svéte za vsak smerten gréh ve družbe hudobnih od hudiquev jezenemu in mučenemu bite. Gotovo de né wala, ne igra ve weynem peklenstem ognja goréte, iz kterega nobena roka ne more rewíte.

3. Kdor be se to práv ke serpu vzgel, in zvésto weykrat premislal; kmalu be vse posvetno zaneqeval, in vse telesne slaste studel, de be po swóji smerte weynemu terplenu odwel, in nebewko vesele dosegel.

Gorje jim æ zdej, pa we bol ve prihodno, ktere za sodbu bowjo malo marajo, in jim skóre vse malo dé,

ker unega terplena na svojih života
we ne obqutejo !

XVI. P o s t a v a.

Bog ga tolaže, kdor zavolo Kristusa
terpí.

1. »Na svéte boste mogle stiske
terpéte; pa zaupajte, jez sam svét
premagal,»

Velíko jih prave po znanem pre-
govore: Ložej mu je terpéte, kdor
ima tovarša terplena. Pa kdo je ta
takó dober in dobrotlev tovarš, ke
ze name revnema in slabema vred
terpí?

Naw Gospod Jezus Kristus, ke je
za nas terpel in na križe umerl, ke
se ve svetem Evangeli duš ozdravní-
ka in pastírja, in æalostnih, stiska-
nih, revnih in slabih, pobíteh in
ranenih tolaženka imenúje. »3drave,
(prave), ne potrebujejo 3dravníka,
ampak bolne.»

Ravno takó govori od nega sveta David ka tolæbe æalostnih, rekoû: »Gospod je blíz per nih, ktere so stiskanega serhá.« In ve nékem drugem psalne govori Bog sam vsarjemu, ktere skuwnave in britkoste terpi, de naj ne obupa: »Jez sem per nem ve negove britkoste, otel ga bom, in povelíqal.«

Æakaj rés silno tolæeno æa vse æalostne in mnogo stiskane je, de je bil tuda Kristus æa nas skuwan, æalen in æe mnogem terplenem obloæen.

2. Ako ba terplene in britkoste na tém svéte nauæ duwe ævelíqavne in dobre ne belæ, ba jih Bog, ka je ve vsah svøjih poteh nar víkwe dobrota in pravíqa, ne perpustil.

Lej! Bog né svøjimu lastnemu edínemu Sínu peræanesel, ampak ga je tepste dal; kdo se tí, de se prederænew qez negove wíbe godernate, dokler véw, koleko gréhov se storil?

Æakaj to je vender vsaj po praví-

ne, de hudoben in nepriden hlapen, če je nekoliko tepen, čež svojiga Gospoda ne pregovarja, ker je Sinu vsemu lubeznivemu in brez vsega gréha tolekan in tolekeh ran dovolj.

Tude to je po pravíne, de bolnik, ke zdravja potrebuje, vsaj nekoliko zdravil, nékej časa pijè, ker je zdravnik zdrav vso grenko pijačo izpil, de ji je vsa smerten strup odvzel, človeka na duha in na telesa mrtvega oživel in popolnoma ozdravil, in ga od večne smerte otel.

Zelo je tedej hlapcu tega polajwana, če zmislè, de je tude negov Gospod, sama nedolžnost, we večje teco nosil.

Malostnemu je žalost zelo polajwana, če prav premislè, de ga britkost, ktera ga zadene, od gréhov čisti, in mu upane da do večnega zveličana, če jo s' pobožnem duham preterpi.

3. Gotovo je revnemu hlapcu ve-

líka qast, qe je ve obléko svøjiga Gospoda obléqen, in se ukerlatam kralčvega Sinú ozalwan, ve kterem mu je perpuqeno ite ve æenitvane veqnega krala.

Obléka Jezusova je poniænost serqá, revuqena ve potrebneh raqéh, potpeælivost ve nadlogah, stanovitnost ve qednosteh.

Komur je strahavavka bøæja wiba miloste dar, zadobí po strahevane zveliqane svøje duwe, in bo ve nebesah tolekan veqe qastí vénerq prejel.

Blagor mu, kdor umé, kaj je revuqena in pomankane Jezusovo, ke je, on nar bogatejwe za nas reven in ve potrebe bil! Blagor mu, kdorumno za ním hode, ve vsakdaneh nadlogah svoj kriæ na se vzame, in ga ke zveliqanu svøje duwe do zadnega volno nose!

XVII. P o s t a v a.

Imej vselej in povsod dobro v $\acute{e}$ st.

1. » Sv $\acute{o}$ jo du $\acute{o}$ nos $\acute{e}$ m v $\acute{e}$ dno v $\acute{e}$ sv $\acute{o}$ jih r $\acute{o}$ kah. »

Kdor ho $\acute{c}$ e v $\acute{e}$ v $\acute{e}$ yno $\acute{x}$ ivlene pri-
te, n $\acute{e}$ za $\acute{n}$ na $\acute{y}$ bol $\acute{s}$ ega in pr $\acute{i}$ dn $\acute{e}$ wa-
ga, kakor pogostem mislete v $\acute{e}$ zveli-
qane sv $\acute{o}$ je du $\acute{w}$ e.

Bere in prebiraj vse : le v $\acute{e}$ Boge in v $\acute{e}$
bogabo $\acute{z}$ em $\acute{x}$ ivlene je zvel $\acute{i}$ qane za du-
wo, drug $\acute{e}$ n $\acute{e}$. Torej je du $\acute{w}$ Gospod
in zvel $\acute{i}$ qar sv $\acute{o}$ jim u $\acute{c}$ en $\acute{i}$ am djal ; » Kaj
pomaga $\acute{u}$ lov $\acute{e}$ ku v $\acute{e}$ s sv $\acute{e}$ t p $\acute{e}$ rdob $\acute{i}$ te, $\acute{u}$ e
pa na sv $\acute{o}$ ji du $\acute{w}$ e $\acute{w}$ kodo t $\acute{e}$ rpi ?

Kdor t $\acute{e}$ bes $\acute{e}$ de v $\acute{e}$ krat premisle,
in za zvel $\acute{i}$ qane sv $\acute{o}$ je du $\acute{w}$ e bol kakor
za $\acute{u}$ as $\acute{n}$ dob $\acute{i}$ qek al $\acute{e}$ za teles $\acute{n}$ $\acute{x}$ i-
v $\acute{e}$ $\acute{x}$ sk $\acute{e}$ rb $\acute{i}$, on je r $\acute{e}$ s um $\acute{n}$ kup $\acute{u}$ -
vav $\acute{e}$ n, k $\acute{e}$ r du $\acute{h}$ ovno in v $\acute{e}$ yno bol $\acute{u}$ i-
sla in i $\acute{u}$ je, kakor men $\acute{l}$ ivo.

Eden tist $\acute{e}$ h d $\acute{o}$ br $\acute{e}$ h in zv $\acute{e}$ st $\acute{e}$ h
Kristusov $\acute{e}$ h hlap $\acute{e}$ ov je, k $\acute{e}$ za dv $\acute{e}$ ma
talentama $\acute{w}$ tir $\acute{e}$, in s $\acute{e}$ petema deset per-

dobí, in tude enega ve zemlo ne zăkopá, ne zaigrá in zanečevavno ne zavææ, temuq raji ale komu ubozemu dá, de zan mole, ale pa na altar bœæji polœí, in Bogú tude za nar manæ prejete dar hvalo vé.

Blagor umnemu in per malem zvéstemu hlapiu, ke ves svoj čas ve dobro oberne, od ptujih rečí, ktere ga ne zadenejo, molčí; ke je iz lubezne do Bogá takó rekoq gluh in mutast; ke ve sréde posvetnega hrupa mírno æiví, in védno svøjo duwo pred seboj ve svøjih røkah nose (je vareje).

Ne spravuj tadej radovédno, kaj druge délajo, drugaq kar je iz lubezne do Bogá in iz parjazne lubezne do bližnega tréba.

2. Ne iuæ hvale per ludéh; zakaí to je neqímerno: pa tude zanečevan bite od nih se ne boj, ker te to neq ne škodaje, ampak tvøjo duwo qiste in poniæuje, in jo ke velikemu nebeškemu plaqilu povzdiguje.

Le kdor za Bogá krávního terpéte vé, zasluže od nega povikwan bite.

Kakor se ti, o moj Bog in Gospod! záme terpel, takó moram tuda jez zate terpéte, in za teboj iz vse mojí hodite; ker se svetemu Petru djal; Hode za meno j.

Ale gorjè mene, o Bog! ker zamorem we takó malo zate terpéte. Veliko obétam, pa iz desetereh komej eno spolnem. Dovol sklepov délam, tode skóre nobenega ne dostojim. Zgól sam sem téga kriv, in nobenega izgovora némam. Møja lenøba in møja zani-kernost poveljujete møje gréhe.

Koga zamorem na vse to mislite in reye? O ney družega nè, kakor za zamero moram prosíte, in pa zdihavate rekoj: » Gospod, grawil sem, usmíle se me! »

Takó so storila in učila vse svet-níke pred teboj, in takó délajo we véd-no vse tvøji zvéste sluxabneke.

Prosíte za me vse svetnike in par-

jatle bōæji! zakaj slab ułovek sem,
neų dōbrega ne najdem v sebe, in
vas vse poniæno prosem, pomagajte
me!

Molitev seromáka.

3. O moj Bog in Gospod! tí sve-
te ųez vse svete! nagne svōje uhó
ke zdihevanu svōjiga rēvnega hlap-
ęa! » Pomágaj me, in bom réwen,
in bom vėdno tvōje postave premi-
levál. »

O de ba bil miloste delææn per-
uét bite malem tvōje ųéde v tvōjim
kralestve, ktero se poniænam, in nim,
ktere te ljubęjo, perpraval!

O Ńog! ti mōja moų! tebe ho-
ųem iz vsęga seręja lubite, po tvōjim
svetem povelę. Ti se mōje upane in
mōje zveliqane; tí vse kar æelím.

Daj me razsvetleno spoznánost zo-
per vse zmote; ųisto seręę zoper vse
neųistoste; pravo vero zoper vse dvo-
me; terdno zaupane zoper vso neza-

uplevost; gorečo lubézen zoper vso
 lenôbo in zoper vso zanikernost; veli-
 ko potrpelivost zoper vse zoperno-
 ste; svete misle soper vse ostudne po-
 dobe; stanovitno molitev zoper vse
 hudičeve skušnave; skerb per brane
 zoper vse razmišlene sarnjá; dobre
 déla zoper stud in dušno zaspánost;
 pobóžen spomin tvôjiga svetega terple-
 na, de umorím vse straste. Dodéle
 me, o Bog! vse te dobrote, in po-
 terde me ve vseh svôjih sveteln besé-
 dah, Amen.

XVIII. P o s t a v a.

Dobro je ve samoté bite, in moljate.

1. »Léj! delej sam zbékal, in
 bil ve samoté.»

Žakaj? Zavolo toleko dobrega, ke
 iz téga izvira, tar de se sarnje razmiš-
 lena vareje, ke rado pride, ce se mno-
 ge rečí vidajo in sliwajo. Kar okó ne
 vide, ale uhó ne sliwé, tisto tuda sar-

ŋá ne bolí in ga ne déla nepokoj-
nega.

Na skrivnem tadej bite in molja-
te je dobro, de se serŋu mir in gnada
pobožne molitve zadobí.

To zadobite veliko pomaga ločite
se od drahal, in va samoto, kjer no-
benaga hrupa né, bēxate. Kakor riba
zune vode kmale pogíne, takó je tu-
da samotnek (in vsak pobožen kri-
stjan) zune svéje samote kmale raz-
gublen in že gréham omadežvan.

Pridna beqelenja nabíra po ŋvétji
medú, in beræ žletí in pride ves
va svéjo hiwēŋo domú, in ga skerbno
va pa skríje, de ima po žime na
skrivnem káj æivéte. Svójo slauŋŋo
skríje zató, de po svéte letáje svøjiga
truda sadú spet ne žgubí.

Drage diwawe bol dewe, ŋe so va
kake posode žakríte; ŋe so pa odkrite,
se kmale izhlape.

ŋvetlíŋe, ktereŋ se veliko rok
dotika, se pohabe; va ograjenem varte

pa in za visokem zidam obvarvane, ostanejo lépe in brez madeža.

Rose na zagrajenem verte rastejo brez skربة; če jih pa na ulaje veržejo, usahnejo, in jih pohodejo.

2. Takó zamotneka, če noče domá bite, ampak pogostem od dóma hode, posvetne ljudje zanečujejo; če se pa posvetnih družb ogible, in v samóti rad ostane, se ga svetega mislejo.

Gorečo svéto véter beré ugasne; če jo pa v lehterno denejo, gorí, stanovitno.

Takó se tude duh pobožnosti v tihi samóti nar bol perhrane; per zunánih opravkih pa se rad razgubi.

Bode tedej rad domá, bode rad v samóti in molu, če hoče pobožnost in mir ohraniti.

Kdor je rad per ludéh in vender v sebi ukode ne trpí, mora veliko krepkost iméti in nad seboj zelo čute.

Ostane tedej zavolo pobožnosti

rad va samōtē, va svōji hiwāŋa, kakor svēta devīŋa Marīja, ka je sa svētem k' né od Bogá iz nebes poslanem angelam govorila: de svēte angel, nebeuŋke pōsel, tvōje duwe zvéste varh, tude ka tebe pride, in de hudobnā duh za vsem svōjim navdajanem de-leu od tebe beæf.

Nēka poboxen ūlōvæk, ka je rad moluqal, je djal: » Malokdāj s' kom dolgo govorim, de ba svōje vestí ne omadeævāl."

Drug je rekel: » Sílno svet pogovor mora bite, de ba belo bolue govorite, kakor moluqate."

Tretji je djal: » Besēda o pravem ūase govorjena je ælahŋten ka-men."

Četerte je perstavel: » Kdor svōjiga jezika práv vareje, né opravlíven in laæníven."

3. O kakó hvalevrédno, kakó veselo je govorjene moæá, va ūíger be-

sédati né neq hudobiye in neqimernoste, neq golesiye in zvičaj.

Mnoge govore od mnogeh raqí; pa nè brez nevarnoste svojiga jezika, ke je ke hudemu takó učen. Kdor ima ve berzde svoj jezek, in je rad domá, in rad pogostem mole, on vœiva obilno mirú.

Imej rad molqeqega slusabneka bœejiga; posvare postopavnega besedáqa, in varej se golúfa. Bœe pred hrupam; bode rad ve samote; derœe se poniœnega in poboœnega kristjana; poterpe volno zoparnega sitnœa iz lubezna do Jezusa Kristusa, ke se je dal na kriœ záte perbite.

4. Mlad menih je vprawal staraga, ktera meniuka postava je nar bol perpravna mir in poboœnost na svête zadobite; in lej kaj mu odgovorí: „Derœe se, prave, od oqakov zapovédanega molqana; ogíбай se hrupa in postopana.”

Te trí raqí so samotneku (in

vsanemu bogaboječemu kristjanu) so-
sebnó potrebné, in Bogú in angelam
perjetné; namreč: 1) délo zoper po-
stopané, 2) vesele do brana in učená
zoper stud serná, in 3) stanovítna mo-
litev zoper zalezévane hudičevó.

To perporočajo staré in mladá
očake; zakaj molčev in bogaboječ sa-
mótnék zadobí bōæji dar, razdramé
serné, in ima bōæje razsvetlene, de
premišluje svete skrivnosté.

Kdor pa rad od dóma hode, in se
za vsakém pogovarjá, in prázno po-
stopá, tak je nevrédén nebewkén da-
róv, in je drugim zoparn.

Prevzetnék ne móre dolgo mol-
čati; ker se hoče skázvati, de je
učen in bol hvale vrédén od dru-
géh.

Kdor je vé govorjene svōje glave,
je po pravíne zanzčlev; kdor pa rad
spodobno molčí, nega imajo rade vse
sosédje.

Sam do sebe majhne, do družéh

pa velike misle iméte, je znamne velike ponižnoste serhá.

Se ve svojim duha povzdigevate, in per svojí Bogú in bližnemu nasprotna terme ostate, spričuje veliko prevzetnost. To so nar nevarnawe gobe, Bogú zoperne, in večkrat že naglo smertjo vdarjene.

Kdor je rad priprost, nedolžen, ponižen in pokoren, je lahko povsod vesel in brez skrbé.

Malo govorite, prewírnosta se varvate, le dobre reči perpovedevate, in vse spodobno opravete, je hvale in gasti vrédno. Store vse po pameta, to je nar lépwe uednost.

To nam Jezus Kristus že letéme besédame perporoya rekoú: » Imejte sol ve sebe, in mir med seboj. » In svete apostel Pavel ke prave: » Vse vawe govorjene bode sa solajo osoleno. » In ve bukvali Joba se bere: » Kdo bo jédel neslano? »

5. Kdor je čist in sramožev,

tuje nad svojim sernam, nad svojimi besédami, in nad vsemi svojimi védnó hudega lakomnega poučke, de ne greví, in Bogá in bližnega ne raz-
 žala.

Kdor rad neujimerne pogovore posluša, in tudi rad od njih govórí, néma skesanega serjá.

Kdor svojiga serjá in jezika ne váreje, zgubí kmale gnado skesanosti.

Kdor rad govórí, govórí kmale preveč.

Ako bi va svojim serjá križan-
 ga Jezusa zvésto hranil, bi iz vaših ust ne bilo kmale neujimerne in ne-
 marne beséde slišati.

Ala ker Jezusa va svojim serjá zvésto ne hranite, zatorej velikrat gu-
 nánega slabega in praznega vesela
 imate, ktero vašemu serjá malo po-
 maga znotrenó težavno britkost od-
 pravete.

Le sam Jezus dá serjá pravo ve-
 sele, in ozdravi vse gréšne bolézne.

Prej , 3' eno samo besédo zamore skesano serçe od vsaga hudega réwita ; ker veča je dobrotá milosté bōæje, kakor gréwnéka hudobija.

Zakaj néke takó rád neujimerne posvatne pogovore posluwaw , po kterih je tvōje serçe tolekan nepokojno in razgubleno ? In zakaj rajwé presladkah Kristusovéh besedí ne posluwaw , ktere te zamorejo wé vsake britkoste po nwé in po dnéwé razveselite in pokrepwate ? —

XIX. P o s t a v a.

Revēæ naj se ká Bogu swōjimu wárhú podá.

1. » Tebe je revēæ pujen , ti bow serota pomočnik. »

Blagor revēæu , kterému je Bog wé vsake britkoste odrewénik , wé vsake stiske tolaænek , wé sílne potrebe edinó upane in edina pomou , in wé kra-

lestva večnega zveličana pastilevo
plavilo.

Velika vrednost je radovolna rev-
čenja, ktero kdo za Kristusa na se
vzame; večno je neno plavilo per an-
gelih v nebesih. Tje ne pride tat
krast, ne tolovaj jemát, ne ubijaveri
morít.

Bogatinje téga svetá imajo veliko
nevarnost in vsakdané skerbí, za
ktere Kristusov služabnik, ké se vse-
mu na svéte odpové, neq ne vé.

Veliko prostost ima zvésta duša,
ktera zavolo nebeskega kraléstva, in
iz ljubezni do Jezusa Kristusa na své-
ta neq lastnega néma, tamuq vse le-
ve Kristuse imá, ké se je za nas vé
revčeno in vé bolečine podál, slé-
čen na križ visel, in né imel kám
svoje glave položiti, ala svoje roke
ale noge djate.

Ale je bil kdáj kak človek takó
reven in ubožen? Gotovo de né. Za-
toré je pa tuda le njegovo ime vez

vse, kar je na nebe in na zemle, poveljano, in qez vse večno qastit-
levo.

O sveta revujena! ako ba te Bog
sam ne bil izvolil, ba te zavolo tvø-
je tardohe vse ljudje zanzqevala.

Blagorna revujena! prevzetnos
ouí in veliko gréhov perloxnost od-
prave.

2. Zarés reven ve duha je le ti-
sta, ktere se zavolo nobene beséde in
zavolo nobenega dobraga déla ne pre-
vzame, in ne æelí naq vsønega, de
globokejwa ne pada.

O kolekwna qednost je revujena,
ktera se vsamu odpové, in naq last-
nega néma: nebøwke vrata duwa od-
pre, qastí krono povelíqa, in bo vréd-
na se sveteme marterneke plaqílo po-
terpeælívoste prejete, kakor hitro bo
kønai Kristusove sluæbe ve tém rev-
nem æivlene.

Práv in zvést Kristusov sluæab-
nek je, kdor iz lubezne do nega po-

mankane in vse druge nadloge ponosno terpi.

Blagor mu, kdor vé iz svoje potrebe in slabosti uednost napravata, in se ve vsem, kar terpi, ve bœæjo volo podate!

Ne æaluj tadej preveç, o reveæ! æe nujo terpiw; ne bode nejevolen, æe te zasmeljujejo in perjatlje zapuste.

Oberne se ke Kristus, ke je bil záte reven in slab; iuæa tolaæbe per Boga, tar le per Boga, æe hoæew prostost zadobita. Noben drug potolaæek, naj se zdi velek kakor hoæe, brez Bogá neæ ne velá; ne terpi dolgo, in né zadøsta.

3. Izvøla se tadej Jezusa Kristusa Sinú bœæjiga, de te bode poseben perjatelj in ælahitnek, in zapuste rad iz lubezne do nega vse druge.

Ne perjazne se ze nekomer, kdor te hoæe od svete Kristusove sluæbe zaderæata, in ke posvetne lubezne in

ve pakel zapelate. » Wærøk je pot, ka
væ' pogublene pelá, in veliko jih po
nem hoda », prave Jezus Kristus.

Le on te je zadøste, le on te za-
more popolnoma razveselíte; zakaj on
zamore vsem tistem nebewko kralest-
vo date, ktera posvetno kralestvo ze
vso negovo lepøto vred zapuste.

Svét in nega poæelene prejde,
kakor dem, kakor vele ηvét. Ostanè
tedej zvést per svøjim sklepe Bogú
védno služite, revne brat! Poterpe-
nou in dan per svøjih brateh vse
mnoge teæave, ønde kjer se se iz lu-
bezne do Bogá perveq izvølil bite,
kjer se svøjim starwem in svøjimu
rodu slovó dal, in se do qistega Bo-
gú dareval, de tude ve Kristusovem
kralestvu æníme in ze vsame svetníke
veyno vesele zadobiu.

3a majhen terpeæ, 3a kratke bo-
leqíne na tém svéte, bow imel ve ne-
besah veqen pouitek.

Misle pogostem svete Kristusove

rane, in boleče bule revnega La-
narja; to te bo ke pridu, kedar bow
mogel umréte in svét zapustite.

XX. Postava.

Od revnega in bolnega Lanarja.

1. »Reveæ in poln bolečin sem;
Gospod, pomagaj me!»

Takó govori reveæ in bolník, kè
po Boge in po bæjim kralèstve zdi-
huje.

O reveæ in bolník! prenačaj vol-
no nekoleko çasa bolečine na æivote,
pomankane jedi in oblèke: sej ne bow
dolgo tukej tarpel.

Zahvale Bogá, ker je loæej tukej
za revnema in bolnema terpète, ka-
kor ve parhodnem za bogatema in
mogounema ve pakla jeçenemu bitz.

Misle grèhe svøjiga preteçenega
æivlena, s' kterame se Bogá in bliæ-

naga tolekrat razžalil. Vdaj se strahavavka Gospodova, de se ta gréhe odpuste, kterih s' pokoro in zadostevanjem we nése popolnoma izbrisal.

Misle tude ke svøjimu potolačku vse sílne bolečine in svete rane Kristusove, ke se je zate tolekajnamu in tolekunemu terplenu podvergal.

Ke svøjimu polajčku spomne se tude revnega in krulevega Larijarja, ke je bil po svøji smerti ve Abrahamovo narouje veselo sprejet, in boj se kønna mehkuženega in sladkočivnega bogatína, ke je bil po svøjih gostarijah ve pekel pokopán, iz kterega zan né veq rečena.

Glej tadej, kaj se je bol izbrata, nekoliko časa ze bolnem Larijarjem terpéte in stradata, in pøtle se Kristusam se veqno veselíte; ale pa majhno časa ze zdravem bogatínjam ve veselje in ve obílnoste živéte; pøtle pa nenadjama umréte, ve pekle pokopanemu bite, in s' húdiqe ve veqnam

ogne goréte? kdor pamet ima, se mu ob kratkem beræ dopové.

2. Blagor ulovéku, ktere to premísle, in se za yasa svojih gréhov spokorí, de ne bo s' hudobnema ve pekel pahnen, ve prestrauno veyno terplene.

Kdor se zdej od sveteh nauk ne da omeúte in pobolwate, ne ga bo ve prihodnem æivlenu prestrauna wíba zadéla, ter brez prida in veyno.

Te nesreçe néma ravne in bolne Lanar; zakaj negovo duwo so svete angele ze veselem ve Abrahamovo narouje prenesla.

Posluwaj tudæ we veliko druge dobrot, ke jih je bœæje usmílene revnemu Lanarju dodelilo.

Ménem de né imel bogateh perjatlov, de be ga beli obiskevalæ, ne sluwabnekov in pomoyníkov, de be mu beli strégle, ampak, kakor Jezus prave, pse so mu rane lízat hodíle. Samí

ti so mu bali ve negovem britkem stana ve tolaæbo puuene.

Zamore pa ułovek slabwe iméte, kakor ye mora od vseh ludi zapuuen per æivale tolaæbe iskate?

In vander né je belo sliwata iz ust téga uboæna ne nejevole, ne toæbe, ampak le yeuene in zahvalene.

Nemu, ke mu je ułovéwka hudo-bija vso tolaæbo odvzela, so divje æevale pohlevno in perjazno strégle.

Ye se tedej bolán, ne godernaj, ako nekaj yasa nobene tolaæbe némau in ve bolézne boleuine terpiu; ampak misle, bœja lubezniiva previdnost takó houe, de tukej hude boleuine terpiu, de tamkej pogublen ne bow.

Laiar je morebite le nelo majhne gréhe storil; tí pa se jih veliko æe smertneh.

Tarpa tedej volnó boleuine ve svoji bolézne, in vesele se, ye se yase od ludi zapuuen, de bow vréden ze rev-

nem Lanjarjem ve nebeurko kralestvo prite.

XXI. P o s t a v a.

Kakó sveto pismo prav razumévate.

1. » Razlagane tvøje beséde razsvetluje, in daje umnost majhnem."

Vse, kar je ve svetem pisme staraga in novega testamenta zapisanega, je ke namu podučenju zapisano, de Bogú zvésto sluæemo, se hudega varajemo, in se Bogá nar vikwe dobrote iz vsega, qistega in popolnoma serija tukej in večno deræemo.

Kar ve svetem pisme ne uméw, premiwluj poniæno, in kar ne zapopa-dew, prøse spowtevavno uqeneli, de te razloæe; ker razkladane bøæje beséde razsvetluje serija majhnem.

Çe vesøneli reqi we ne mærew umé-te, uqe se ze majhneme lahkehi reqi po zapovede nawega Gospoda Jezusa

Kristusa , ke prave : » Pustite majhne ke mene , ker tanh je nebewko kralstvo. »

Kar je nad tvøjim umam , ne prejskúj in ne presoduj prederzno , ampak vse svetemu Duhu izroqe , in zvesto verej za resniho ; zakaj svete Duh je uqenik vse resniqe , in ne more lexi spriqvate.

2. Mnoge imajo mnoge dvome ; tode né sveto pismo téga krívo , ampak slepota tanh ludi , in nih lenoba premiqlvate nauke svetega pisma , ke ima ve sebe potrebne resniqe véqnega xivlena.

Bere tedej rad sveto pismo , pridno posluwaj razkladane uqeníkov , in skerbe jih uméte.

3raven téga pa ne opuqaj molitve in svete maue ; zakaj ve molitve in ve svete maue se poboænem velikrat marskàj temnega razodene , kar prevzetnem radovédeæem rado skrito ostane.

Majhnem in priprostem je priprost

nauk' velak dobítek ; globok pa bə jim ukodeval. Vender pa, če se jim tamne náuke razlože, so jim tude ke prídu.

Kdor pridno posluwa, kar se vė ęerkve ale pa domá bere, in skerbno premiwluje, kaj ima nauk vė seba, mu je vsaka beséda brana ale sliwana med.

Dokler je ęlovek vė tém umerjouem živlena, se lahko ęedale veę naučí, in takó lahko vė naukah nebeških ráčí raste; ale svetlega spoznana in gledana, kakorwno imajo svetnike in angelje vė nebesah, ne bo dosegal, dokler po Kristusove mílosti veliqastva veęnega žveliqana ne zadobí.

3. Męuna in terdna jéd je majlinem in slabem ukodlíva, lahka jéd pa in vsakdana pijava je teęna hrana otrokam.

Same orgle in nekoleko pevęov pojó dwestokrat perjetnewe in bol gine-

jo , kakor veliko pévŋov glasno in tenko vpetjè , ke mehke serŋa enako hreŋeŋemû gromu bol strawe , kakor jim dobro dene.

Velike blíska ouí slepè ; luŋeŋa pa ve lampe je ouesu newkodlíva.

Kdor hoŋe ve dereŋah rékah prederzno plavate , ga vode poæró ; kdor pa po mœsta gre , se mu vœdne nevarnostè né bate.

Velikrat hoda jagne brez skerba po pote , kjer moŋne vœl pade , ga vléŋejo , zvæŋejo in zakolejo.

Ravno takó najde milost , kdor je priproste vere in poniæne pokorŋene ; kdor pa ve se zaupa , zgubí kar imá.

Vesœke reŋí prevzœtne serŋa kma le napuhnejo ; ale poslednœŋ se nih bahau sramœta vtépa.

4. Sam videl perjatle priprostostè ve svœji molitve od poboænostè jokatè , ko tistè , ke so glasno vpíle in péle , néso nœŋ tanega ve svœjim serŋa obŋutile.

Od kod je to? Od tod, ker se priprosta in ponižena ve vsem svojim djane in ve vseh svojih besedah le Bogu dopaste parzadéva. Negov glas, ktere ima pravo, seruno priprostost, je per Boga ve nebesih; unega pa, ktere za razgublenem sernam mole in pøje, je med ludmi na terge in na ulinah po mésta.

Kdor rés misle, kaj imajo psalma (in druge pásma) ve seba, in pouasere in pøje, obqute nebewko in sladko vesele pobožnosta.

Ker rés sladak je Bog vsem, ktere so pravega serná, ktere le negove qastí iujejo, ne pa svoje hvale.

Preblážena je beséda qlovéka, ktere takó govori in pøje, de mu sernégorí, kdor ga slíue.

5. Prédén petelen zapøje, s' perutame zaklopoqe, in sam seba serunost déla; takó naj tude kristjan, ktere imá lubezen in pobožnost ve molitvah,

nar prej sam sebe pobolwa, prěden druge svari.

Kdor sam per sebe zaqně, in nar prej nad seboj pobolwa, kar mu nad drugeme ně vweu, ták je dober in uman učenik.

Svete Pavel je veliko ludi poduqil, in se vander pred vsame družeme grěwneka imenuje rekou: » Jezus Kristus je perwel na svět grěwnčke zveliqat, med kterame sem jez perva; něsem vrěden apostelna imenavate se."

Žakaj to, o svete Pavel! Žató, » ker sem iherkev bōxjo preganal."

Kakó se pa svet in po praviŕe qa-stitleva posoda? Ne sam iz sebe, ne po qlověke, ampak po pokliŕe in po razodene Jezusa Kristusa: od nega sem se uqil kroták in poniæen, in negova-mu evangelju pokoren bite.

Neu dōbraga sam sebe ne perlastújem, ampak vse, kar kole sem storil in pisal, perlastím le nemu zaqet-neku, ke me je po svōji miloste ke ve-

ra poklinjal, ktero oznanujem in do svojiga konca zvésto hranam.

„ Le po milosti bœji sem, kar sem, in negova milost va mena né bala nerodovitna, ampak védno je va mena, in bo, dokler de pridem ka nemu, ka me je s' svojo predrago kervejó odkupil in odréwil.

XXII. P o s t a v a.

Veliko zasluœene je za Kristusa terpête.

1. „ Va svoji poterpeœlívoste boste svoje duœe ohranile.”

Če te kdo neperjazno ogovorí, ale po kraviŋe zmerja, ne bode zató preŋ nejevolen, in ne odgovarjaj mu za jezo; temuq molqe, ale pa poniœno govore, in terpe volnó, kakor je tude Kristus terpel.

Sej je tude Kristus molqal, ko jih ga je veliko toœilo, in né godernal, ko so ga teple.

Če je pa tréba in dōbro govori-
te, govōre pohlevno in pametno, kakor
je Kristus hlapīu vikwega, ke ga je
ve obraz udarel, prāv in pohlevno
odgovoril. Takó daw drugem lēp iz-
gled, in sam sebe sramōte obva-
rajev.

Naj se zgodí, kar hoče, naj te hu-
dōbne jezíke nasprotvajo, kakor hoče-
jo, poterpe, in molče pobožno na vse,
kar te očitajo.

2. Le to ve vsem skerba, de bo
tvōja duša ve dobrem rastla, in misle,
kolekūna in kakó zasluēna yednost je
poterpexlivost, ke tvōje sernē s' krep-
kostme olēpwa, in te krone marterne-
kov deleēnega déla.

Kristus je poterpexlivost že besē-
do, in ve svōjim svetem terplene tude
s' svōjim izgledam uqil. Ko so ga
vikwē in starawinje ľudstva toēila, je
molqal.

Ve djane je spolnel, kar je že be-
sédo uqil rekoq: »Uqíte se od mene:

jez sam kroták in iz serŋa ponižen, in boste mir najdle svojim dušam."

Le ve Boga, ve prave poniženosti, in ve krótki potepeljivosti, ke vse nadloge premaga, se najde prave mir in stanovitne pokoj, dragé nè.

Toré imej vse upane le ve Bogá, in ve nobeno velíko ale majhno stvar nè; zakaj brez Bogá je vse prazno: ze Bogam pa vse dobro.

XXIII. P o s t a v a.

Od svetega æivlena poniženega kristjana.

I. » Béæe, prelube, béæe! "

Zakaj? Zavolo tolekan nevarnost na svéte, ke se ulovéku døstokrat permerejo.

Kdor se vsega Bogú izrouí, in je rad sam, in mola, se uqí, piwe (déla), tak se s' takó lépame déla pred nevar-

nostne gréha obvaruje, oberne čas ve prid, in je drugem ke pobožnosti.

Kdor se pa okole klatara, in hoče zdej tē, zdej tē uenčarata, negovo serne ostane malokdej brez madeja, in pride za manjše pobožnostjo ve svojo ve pokoj nameneno hišo domú.

Pobožna, pametna pogóvora so vsem perjetne; nerodna, nepremišljena beseda pa razžale perjate.

Kdor resnično lube, govori resnično; kdor pa s' prekanenema besedmi druge slepi, se naprava sovražneke.

Kdor je zares ponížen, ne iče hvale se svojima dobrima déla; temu vse dobro le Bogú perpiše, hudo pa sebe.

Kdor laže, prežene Kristusa iz svojiga serna; in kdor se na kviško kopá, se nakopá sramoto, in po pravine najde, de je golafán.

Kdor odkritoseruno resnično govori, nega vse lubejo in časte.

2. Vse smo bratje, stvarjena od

enega Bogá; po rojstvu smo vse gréwn-
neke; po milosti Kristusove pa ke ve-
re poklíňane, s' svetom kerstam omí-
te, in s' Kristusam zedínene.

Nobedan po tém takem druž-
ga ne zanequj, ne osramotuj in ne
æale; temuq iz lubezne bœæje poma-
gaj in uqe eden družega, kar morew,
in kakor sam æeliw, de ba se ve ena-
ñeh potrebah tebe storilo.

Kdor tedej kogá ve vere slabega
s' svetem naúkam poterde, on potreb-
nem podelí nebœwke kreh.

Kdor æalostnega potolaæe, da æej-
nemu pijajo æivlena.

Kdor togotnega s' perjazname be-
sedmí umirí, pomaæe jezek psu ze me-
dam, de koga ne popade, in ne obruje.

Kdor silnega besedaqa ustanoví,
de umolkne, naredí veliko mirú med
poboænema brata.

Kdor se qez druge povzdiguje,
pokaæe, de je bedák, ke zasluæe osra-
moten bit.

Kdor se ve vsem ponižea, zasluža
veče milost in zveličane zadobite.

Pobožne in ponižne razterga za
molitvejo zaderge hudičeve, in jim ui-
de; prevzetnek pa s' svojim praznem
bahanjem váne pade, in nalašč váne
gre.

Lubezen Jezusa Kristusa nas varej
ve ne vselej, in nas perpele ve nebe-
ko vesele. Amen.

XXIV. P o s t a v a.

Od premišlevnosti ve govorjena,
in od bratovske ljubzne.

1. »Zdravnik! zdrave sam sebe.»

Vzeme se te beséde vselej preč ka-
sernu, prédan kaj govoriš, ale koga
svariš, de morebite we večega gréha
ne narediš, kakor un, če se po nespa-
metnem in po krevinja negovega sva-
riynega sodníka sam postavam.

Modre in umne vé, kadaj in kola-

ko je govorite; imá natoro tistega, kteremu imá kàj povédate, pred oumí, de ga morebite ne rane in ne pogubí, kterega je mislel ozdravete.

Ústa zvédnega in pametnega moæá so predrage posode ze zlatam olépuwané in ze lepodiweynostjo napolnene enake, ke jih je vrédno ve qaste iméte.

Tvøje lepó' govorjene in sveto æivlene je izgled posvetnem, ostroga nemarnem, svarjene neskerbnem, poboænost prewirnem, nauk nevédnem, in podnet poboænem.

zakaj æíve izgledje ludí velíko bolke zaneqevanu svatá in ke pobolwau æivlena parganajo, kakor ne vém kolako besedí posvetne modroste.

2. Druge uqíte in svaríte né nau teækega in posebnega; ala samæga sebe práv veste, drugih svarjene poboæno na se vzete, in se po nem prídno pobolwate, to je zálo, in velika modrost pred Bogam in ludmí.

Obsode na dobro, kar práv ne

vém; kar pa ne umém, nalo ne sode.
Varaj očitne hudobijs; ne déljaj po-
hujwana; poterpe slabaga termo in sla-
boste, in prepuste Bogú, kar popra-
vete ne moreu.

Misle, de je imel tudi Bog s' te-
boj ve mnogih rečeh poterplene, in
ga we védno ima, in se vender ne po-
bolwau, deseravno velikrat sklépau in
obétau. Bōæja perzanawlivost ima po-
terplene s' teboj, in ųaka tvojje poko-
re, de svojje slaboste ųedale bol spož-
naj, poniæno odpuųena prōse, in ne-
kogar ne žaneųuj in prederzno ne sode.

Imej tadej s' svojim bratam ve
majhnih rečeh poterplene, kakor ga
imá Bog ve velinæh s' teboj.

Poboæna in poniæne le malo go-
vorí, de se že mnogem govorjenem ve
svojim serne ne razgubi.

Prevzetnek govori kowate beséde;
ko se utogotí, perprave druge ve zmeu-
náve; in ųe ga sware, se zmeuwa sam.

Pohlevna volno posluwa, ųe ga

druge svare; sam pa raji prose kakor svarí, in imá usmilene za gráivtám, in ve djane pokaæe, de je perjatel ne-gov.

Kdor se sam gospoda uæz druge postave, se postave ve mnoge nevar-nosta, in je zaneqlev. Kdor po praz-ne hvala hrepení, ne more dolgo mol-yate, ker se noye nevéden zdéta, se sramuje priprosteh in hlapqevskih dél in za drugeme in na poslednem méste bite.

In vander je nar veqa qast ve vsem poniænost kazate, se zadnega od vseli mislite, in zavolo Jezusa Kristusa vsem rad sluæite, po beséde Gospodove: » Med vame sem, kakor sluæabnek. »

O mladénay! uqa se molqate, pré-den govoriw, de pred starejime ve sra-moto ne pridew. Bol je molqate, ka-kor neumno govoríte.

3. Molqate znate, ko nas svare, je kaj velíqega; in posebna modrost je pred uqenama o pravem qase spo-

dobno, kar je práv in kar gre, govoríta.

Neumnež ne vé, ne kđaj, ne koliko, ne kakó govoríta; torej se mu veliko zoparnaga pargodí; in práv je, de ga ľudje ne hvalejo in zán ne marajo.

Mladéneq, ktere je prederžen, in nagel ke govorjenu, je bedaku enak, in né deleq od padra.

Če pa nauk posluwa in je svarjenu molqe pokoren, je upate, de se bo pobolwal, in enak limbarju ve qednosteh ııvetel.

Per svøji Bogú zoparna terme osta-te, in za besédo in za svat stareh ne marate, razodéva veliko prevzctnost.

Ker je qlovéku teško ve vsem govorjene in djane práv storíta, in nad seboj védno qute, iıqejo in se izvolejo poboxne raji ve samøte bite, molqate, zbørov ľudí se ogibate, in stanovitno molite.

XXV. P o s t a v a.

Kratko je ugovórko živlene.

1. »Čujte, kër ne véste ne dneva,
ne ure.»

Blagor duše, ktera pogostem zad-
no uro misle, ko bo kônarj vsaga na
tém svéte, veselaga in æalostnega, liva-
le in zaneqvana.

Blagor duše, ktera revujeno lube,
in je iz lubèzne do Bogá tukej kakor
na ptujim, in vse qastí na svéte, naj
bodo vesoke in imenítne, kakor ho-
qejo, zanequje.

3adno uro zginejo spred umirajo-
qega oqí vse gradove, dvóre in mésta,
vse zlate in sreberne posóde, vse do-
bre jedí in mnoge pijaqe, ktere se s'
perjetnema diwávama we bol poslajua-
vajo.

Takrat nehajo gosle, trobenta,
uba in qítre, igre in wale, sméhi in
ples, plòsk in pétje, wunder na ula-
qah in po hiwah; zakaj serqa æivelh

se bodo ve prah spreminule, in vsa zemlja se bo tresla pred obliujem Gospodovam.

O kakó moder je kristjan, ktere vse to vsak dan premisljuje, in se s' solzama perpravla ka perhodnem razém, prite ve večno vesele!

2. Blagor mu, kdor rad na svéte vse zapustí, kar le telesu dobro dene, kjer je tolekan nevarnost in zaderg.

Blagor popotniku, ktere ve té preklínane dežele veliko zdihuje in æaluje, in razvezan in ve nebevkem kralestve per Kristuse bite æelí.

Blagor mu, kdor ta svét, in vse, kar ve gréh napeljuje, sovraæe; za Elijem ve puçavo, ve samotno besí, in se veliko nevarnost ogne, ka tolekrat ylovéka, ktere se ne vareje, ve pekel zléujejo.

Blagor mu, kdor se noy in dan svojih skušnnav terduo vareje, in dæstokrat z' Elijevema besédama mole rekou: »Gospod, dæsta ma je, vzeme

ka seba mōjo duwo!" ker je bolwe zámne ve mírnem upane umréte, in ve tvōji gnade iz svetá ite, kakor védno tolekan hudega gledate, in ve tolekeh nevarnosteh æivéte.

Žakaj dokler duwa ve telése prebíva, dokler teló od pozemelske jadjæiví, qlōvek né brez gréha, ne brez skuwnav, ne brez skerbi, de we padel ne bo.

Kdor tedej na tém svéte we dolgo æivéte misle, in se veliko storíte obéta, žraven pa ne vé, če bo jutrownega dne doæivel, tak se silno golesá in mote, kakor de ba bil osleplenega serhá.

3. O ví ælahitne gospodje, in ví bogatínje, ka lahkwtno æivtè! míslate vsaj, kakó se vam bo po smerte godílo, ko boste ve grobe trohnéle, kaj vam bo takrat pomagalo vse vawe bogastvo?

Lej, dans æiví kral in kraluje: jutre ga æe né.

Dans sedí we na svōjim vesōkem

kralevam sedenja za zlatam obléčen: jutre je v zemlo pokopán, in skrit qlovéwkem oqém.

Dans jih ga we veliko qastí: jutre ne vprawa nobeden po nem.

Dans ga we vsa povzdigujejo: jutre je ob vse svøje zaklade in qastí, ob vse svøje dexe in gradove perwel.

Dans je we zale pred vsame qlóvkema otrone, zale med krale: jutre æe qervojedana in smerdlev marlay.

Kakor je prazen perwel na svét, takó gre røven in serøten v grøb.

Vsega posvetnega vesela in veliqastva je kmale kønøi: æalost, strah, boleqíne, smart pridejo nad vse.

Papeæ umerje, umerjó kardinale, in druge pridejo na njih mésto, ke morajo tude kmale spet umréte.

Noben qløvek né zagotovlen, de bo tude le en sam dan preæivel; nobeden ne more od papeæa pisma dobiti, de umerl ne bo; tude se za noben dnar selo ne kupe, de be v

nega poséstvê vékome ostata belo moye.

Večkrat se kaka gnada izprosa in laka služba dobí, pa nanaglega pride smert, in nehá vse.

Takó se tude čas zgodí, de ktere ravno takó reven in prazen iz Ríma pride, kakor tje gre.

4. Vê zgodbah se od veliko starah očajkov bere, de so dolgo živel: Je bil, je bil, je bil.... in takó tude od njih nastopnikov, in popovedane se končá: — umarí je.

»Vse umarjemo, in se kakor voda v zemlo raztečemo,“ iz ktere smo stvarjeni.

Kogá je ves čas našega življenja družega, kakor kratek okomíglej? enak mem gredoče sapé, alé zarii, ké že jutré zgíne; alé popotneku, ké odide, in se ne verne?

Kakor blisk na nebe zgíne, ko ba trenil, takó zginejo vse kraléstva in vse čase svéta.

Utej vse dneve, ure, mészne in léta
svøjiga æivlena, in povej, kjé so zdej?

Prewla so kakor sénna, kakor paj-
tevna so pometena; sapana je nih délo
razdjala.

Neq stanovitnega, neq veqnega né
na té zemle, iz ktere je Adam in ne-
gova otrøna.

5. Vse je neqímerno in menlívo,
karkole se na svéte velínega, zalaga,
in míkavnega zdí.

Ne daj se tedej od negove lepote
golefate, in od negoveh nadlog pobíte.

Bode kdo tuda we tolekani lépega
obraga, bode ze zlatam in srebram in
ze drageme kamne olíwpan, vse je praz-
no in zaneqlívo, kakor hitro je mertev
in pokopán.

Misle tedej per vsanem déle, ké
ga délaw, na vsanem kraji, kjer se,
in per vsake støpne, ké jo storíw, kò-
nen svøjiga æivlena, svøjó zadno uro,
ké je skrita pred tebój.

Blagor qlovéku, ktere s' Pavlam

razvezan in per Kristuse bite æelí; ker to je bol, kakor we dale ve telese æivéte, od Bogá ločenemu, od valóv morjá téga æivlena strawenemu, in sam ter tje metánemu bite.

Če imaw védno Jezusa ve svøjim serçe, če ga resníyno lubaw in vsak dan prosew, lahko upaw negovega kralstva, ke prave: »Oče! kjer sam jez, hočem, de je tude moj služabnek."

Blagor hlapřu, ktere ob svøji smerte zadobí milost zasliwate leto presladke Kristusove beséde: »Vesela se dobre in zvéste hlapař! ker se per majhnem zvést bil, te hočem čež veliko postavate, pojde ve vesele svøjiga Gospoda!"

XXVI. Postava.

Kakó védno Bogá hvalite in veynega
zveliqana æeláte.

1. » Hvale mōja duwa Gospoda !"
on je začetek vsaga dobrega, on ohra-
ne vse dobro, zdej in vékome.

Nemu začetku in koncu vsaga do-
bręga perpiwa vse, nega hvale s' serų-
no hvaleænostjo, de darów nebewke
miloste we obilnewa dobíw, de pridew
ke izvíru veynega æivlena, v' domo-
vino veune svetlōbe gledat razodéto
veliqastvo bōæje.

Neų né bolwega, neų perjetnewę-
ga in slajwega, neų lépwega in zalwega,
neų bol popolnoma in sreynega záte,
kakor Bogá práv iz serųa lubite, in ze
velikem veselem hvalíte.

To te stokrat reųem, in tavæen-
krat ponovím. To je tvōje nar lépwę
opravílo, to tvōje nar zalwe délo, Bo-
gá lubite in hvalite, nega svōjiga stvar-
neka in odrewníka iz vsaga serųa, iz

vse duwe, iz vse pamete, in iz vseh
moj védno qastíte.

To déljaj, dokler æivíw, dokler qu-
teu in dihaw; to store ve misleh in
ve djane, po nœwe in po dneve, zju-
tre, opoldne in zveqer; vsako uro in
vsako menúto.

2. Deræ se, kakor morew in véu,
iz qisteh misel védno Bogá, de te bo
Bog vse ve vsam, pred vsam in qez
vse tvœja lubezen, tvœje vesele, tvœja
veqna hvala in pêsam, in de per nem
zveliqane zadobiw brez nehana.

Vesele se tedej, o qlœvek! ve Go-
spode svœjim Boge, kakor se je pre-
sveta devíja Maríja ve Jezuse svœjim
zvelíqarji veselíla. Vesele se in hvale
svœjiga Bogá, ke te je stvaril in odréwil.

O koleko se Bogú za tolekan in
tolekœne dobrote dolæán, ke te jib
negova mílost vsak dan delí! Nikdar
ne morew Bogá za vse to zadœste in
vrédno zahvalíte, qe bæ tude svet an-
gel bil.

Povikuj in zahvala ga, kakor umerjou qløvek, ke bœæjiga usmilema potrebuje, ke po nem vèdno zdihuje in ga prose. Ne naveliqaj se Bogá prošite in hvalíte.

Če ravno velikrat padew, grewíw in Bogá razæalew, vender ne obupvaj, ampak we bol se poniæaj, in møle.

Lube Bogá, in Bog te bo lubil. Zakaj lubæzen izbríwe vse gréhe; serñe oqíste in ozdrave, ga razsvetlí in razgreje; æalost preæene in vesele da, kakorwnega svét ne pozná, in kakorwnega krí in mesó ne more obqutite.

Hvale Bogá, in Bog te bo hvalil; povikuj ga, in te bo povikøeval; posveuj ga, in te bo posveøeval; qaste ga, in te bo qastíl; povelíqúj ga, in te bo na duwe in na telesa povelíqal.

3. Ale o Gospod! kedaj bo to? kedaj bodo møje usta polne tvøje veqne hvale? kedaj se bosta møja duwa in møje serñe ze vsame tvøjimæ svetníka ve tvøji qaste veselíla?

Gospod. Čakaj malo, in bow videl qude velike, oh glase zadne trobente. Takrat bom vsem svøjim svet-níkam za vse njih délo in za vs njih trud mir in večno æivlene povernil. Kaj hočete we več?

Μλαπαη. Neč, neč več nè. Tí se ma zadøste, o moj Bog! ke nim, ktere te lubejo in hvalejo, večno æivlene deli, neskønno za kønno, nar več za nar slabejše, večno za man-livo.

Izroče se, in vse kar imam, Bogú; izroče mu svøje déla, svøje véd-noste in močí, in bow bogateše in Bogú ljubše, kakor doslej.

Reče s' svetem Pavlam: » Neč svøjiga némamo, in imamo vendar ve Boge vse." Žanečevane, revne in æa-lostne æivemo na tém svéte, in smo vendar védno bogate in ve Boge vesel-le; ker tardno upamo večnega plačila ve nebesih.

4. O moj Bog in Gospod! ti mø-

je zveliqane in moj Bog! kedaj me bow razveselil gledata ve tvøjim kralestva tvojo presvetel obraz? kedaj bow møjotamo se svetlòbo svøje veune luqa razsvétlil? kedaj bow iz dna møjiga ser-
 ña vse, kar me je napotò, pospravel?
 tí moj prave mír, møj nar veqa zve-
 liqane, møj popolnoma sreqa!

O Gospod! kedaj me ne bo nobena réq veq napotò? kedaj me ne bo nobena réq veq nepokorna? kedaj bom brez skerbè in prost za teboj po potò hødil, po kterem se tí pred mano hødil?

O kedaj te bom glèdal brez tème, brez uganke, brez prileke, brez podo-
 be, brez preiskevana, brez suma, brez dozdevana, brez nauka kanega učení-
 ka ve tvøji svetlòbè s' svøjime oymí?

O kedaj bom védel vse, kar zde na besèdo svetega pisma verejem, kar ve mnogih bukvah berem, in sam ter tje brate sliwem, od svøjiga Bogá, od angelñov, in od vseh verst zveliqaneh duhòv, od lepòte in perjetnosti

nebeškega vesela, od miru in neizrečnega zveličana nebežanov?

O kedaj bom tamkej prebival? kedaj bom pred tvojim obličjem stal? kedaj bom gledal s' Kerube in Serafe, in z vsemi svetimi tvoj vesela vesela obraz, in veličastvo tvojega kraljestva?

Ale oh! né je we ure, we so me zaperte nebeške vrata.

Toré zdihuje moje serce in moj jezek, dokler we tukej prebivam, dokler we ke tebe ne pridem, moj Bog!

XXVII. P o s t a v a.

Kakó angelne ve nebesih Bogá hvalejo.

1. »Vpričo angelnov te bom hvalilo pél.»

O tí nar víkwe kral! Bog, veče od vse hvale! stvarnek vseh reči, angelnov in ľudí! dokle bom we mogel na tém svéte ostati, in od tebe in od tvojih svetih angelnov ločen biti?

O jez revne in nesrečne ulovak!

dokle bom we ze ljudmí pozemelске kreh, kreh truda in boleqín jédel, brez kruha angelijov, ke ima vso sladkost in perjetnost ve sebe?

2. O Gospod Bog! kedaj bom slíwal tvøje angelije te ve nebesah hvalo prepévate, kakor je svete Janez ve svøji prepovede slíwal tolekani angelijov, ke so vse kmale: Sveto! sveto! sveto! péle?

O naj ba bil tuda jez ktera zmed nih! naj be nih glas imel! kakó rad be te ænima vred slavíl, in tvøje presveto ime yez vse tuda we tolekuno nebewko pétje veyno hvalil in pove-liqeval!

O ví Kerube in Serafe! kakó sladko, kakó lepó, kakó goreqe in zalo prepévate, in se ve Gospoda neostudama, neutrudama in neprenehama ve veqnam zvelíqane veseleté!

3. Toré me je vsak ylovéwk glas hripav; vsako pétje nezloæno; vsak psalm suh; vsaka muzeka zoperna; vsa-

ke nître in orgle so me kakor molke-
 je in nesliwawne; vsako poswatno we-
 sele me je æalewáne; vsaka kratkowas-
 nost jokane; vsaka jéd in pijawa ne-
 perjetna; vsako mesó kakor trava; vsa-
 ko vino kakor jeseh in æeli; vsak med
 kakor strup; vse perjetno ostudno; vsa
 lepota gerdoba; vse wedno gnusoba;
 vsa qast in hvala neujmarnost in dem;
 vse drago in ælahtno slabo in zaneu-
 livo: vse je kakor neq prote weynemu
 æivlenu, prote neskownnemu weliqast-
 vu, prote nemenzlívemu weselu, kjer
 bomo Bogá in negove angelje gléda-
 le, ke ve wesokem pétji presweto in pre-
 qastitleyo trojínjo noq in dan neprene-
 hama povikwujejo.

4. Ale ke tolekwnemu nebewkemu
 pétju se we ne morem powzdignite, ga
 we ne morem zapopaste. Toré sam se-
 be objokujem in zanequjem, in Bogá in
 vse ludí na swøjih kolénah ponizno
 odpuwjema prosam.

3akaj, kar sam storil, né rés neq,

o Gospod! ney brez tvoje pomoqe in miloste, ke jo qez vse svøje stvari brez utevila in takó nezmerno obílno razlívaw, o Bog!

O kakó globøka je bøæja védnost in modrost! kakó globøke in resniqne so tvoji sklepe, o Bog! qez dobre in hudøbne, qez hvalææne in nehvalææne, qez poboæne in pregréwne od zaqetka do kønna svetà. Nobeden ne more tvøjih dél popolnoma presodíta; nobeden se ne more po pravíne potoæíte, qe se mu káj nenadjama pergodi. Boda tedej, o moj Bog, qeujen va vsem!

XXVIII. Postava.

Molítev poboænega, ke hoqe Bogá hvalíte in lubíte.

1. »Gospod! kakor kadílo naj græmøja molítev predte na kviwko.»

Moj Bog in Gospod! æelím te ze vseme tvøjime svetníke in stvarmí véd-

no in povsod pobožno hvalite, qastíte in slavíte, te s' qistem serijam védno lubite, in tvøje presveto ime qez vse tvøje déla povikøeváte in poveliquéváte.

Moj Bog! tí se møja luq in møje upane, møja moq in møja poterpexlívoſt, møja slava in hvala, møja umnost in modrost, møja lepøta in sladkost.

Tí moj Bog! se møja muzeka in møje qitre, møje orgle in moj boban, moj psalm in møja pésem, møje pétje in vesele.

Tí se møja qelada, in møja æelézna oprava, moj lok in moj meq, o Bog!

2. Tí se moj zaklad, møje zlató in srebró, in moj talent, s' kterem vse svøje dolgove poplaqam.

Tí se møja híwa, moj grad, møje poslópje, moj wket in moj bender, moj møqen turn, in varh møjiga æivlena.

Tí se moj vert, mōja lopa in mō-
je poživaleuē, o Bog!

Tí se moj dvor in mōja miza,
mōja jéd in pijača, o Bog! Vsaka jéd,
ktere ti ne perpravew in ne skuhaew,
me je zoperna.

Tí se mōja utupa, mōja lepo-
diuēnost, mōja narda, mōja nar
ælahitnewe mīra, in mōje nar drajwe
mazílo.

Tí se mōja roža in moj limbar,
moj puweln in moj véneŋ, in moj
pert, ke se æmím obríwem, in van
zavijem.

3. Tí se mōja svéča in mōja lam-
pa, in mōja zvézda, o moj Bog!

Tí se mōje bukve od zune in od
znotre popisane, moj učeník in mōje
sveto pismo: ve tebe je vse sveto pis-
mo zapopadeno.

Tí se moj oznaneváveŋ, moj vodník
in ozdravník. Ve tebe najdem in imám
vse po tvōji miloste in po tvōjim us-
mílene: naj iuyem in æelím grazen te-

be, kar hočem, spoznam de me vse premalo, ale pa neq ne pomaga.

Odpre tedej mōje sernę tvōji postavę, in daj me vesele tvōjiga zveliqana! razwiruj ma sernę, de teqe po tvōjim potę! potarda me s' svōjo besędo; ker nę ga, de ba me mogel podpirate, zveliqate, in ve veqno æivlene perpelate!

Uslıwe me, moj Bog! kedar te prosem, kedar sem ve stiske, in kedar sem vesel in zdrāv. Teba se vsega izroqım, tebe hvalam vękome. Amen.

XXIX. P o s t a v a.

Kakó sernę ze Bogam skleníte.

1. » Varnę se ke svōjimu poqitku mōja duwa; zakaj Gospod ta je dōbro storil. »

Bog je tvoj pōkoj in tvoj mir, tvōje æivlene, tvōja sreęa in tvōje zveliqane. Torę obraęaj vse dobro, kar

storíw, kar vídew in sliwew, védno
ve bœæjo qast, de mir in dœbro vést
ohranew.

Ne ve sebe, in tudæ ne væ kako
drugo stvar, ampak le ve Bogá, ke
po svœji prevelíke dobrotnoste in ne-
skœnyne miloste vse daje, in vse ve
vsem déla, obraçaj terduo in popolna-
ma ves svoj namén, vse svœje upane
in vesele.

Kdo me bo dal milost, de vse ka
qaste in ke povikwavanu Gospoda svœji-
ga Bogá obernem, de po svœji dolæ-
noste in mœue vse práv storím, in de
me nobena velika ale majhna réu od
Bogá ne oberne, ne omadeæeva, in me
nekjer nepokoja in napotja ne déla?

Ale me zdej morebite né mogoçe
we téga zadobita? Bogú je vse mogo-
çe; on zamore po svœji miloste po-
boæno duwo na naglema ve lubezne
seboj skleníte.

Çakaj popolnoma in qista bœæja
lubeæn zamore, kolekorkrat hoçe, na-

glo naredite, de vse posvetno pozabem, se æním samem popolnoma zedinem, in se od ognja njegove ljubezne silno vnet ves raztopim.

2. O moj Bog! tí moja ljubzen va moji ptujena! kðaj bom ves s' teboj sklénen, za vsema svojima duvnema mojmí vred, kar me jih je tvoja milost dala in vlíla?

Pred teboj, moj Bog! naj umolkne vsaka stvar: govore me tí sam! bode me blíz in razsvétle me! tí se vse va vsem; ti vikæ nad vsema nebevkema luyme vékome hválen!

Blagor duwe, ktera ne najde potolaæka na svéte, in le od Bogá svoj potolaæek imá! ktera je neznana ljudém, znana pa svetem angeljam boæjim; od hudobneh zaveræena, od dobreh pa poiskana; od prevzetneh zanepevana, od poniæneh pa lublena; od posvetneh loçena, od poboæneh sprejeta; od veseljeh zasmehavana, od maleh qeujena; od zune kakor

mrtva, od znotre pa polna æivlena;
 po telesi vsa ve nadloga, po duhe pa
 vsa ve vesela; slaba na æivote, terdna
 pa ve duhe; neperludnega obraza, pa
 lépe vestí. Če jo tuda délo utrude, jo
 molitev spet pokrepúá; če jo tuda te-
 æave potarejo, jo tolæba spet porav-
 ná. Po telesi jo serjer svét zaderæuje;
 po duhe pa se ve nebó zamakne, in
 s' Kristusam sklène.

3. Blagor mu, kdor ima ve tém
 æivlenæ Jezusa, Maríjo, in vse angel-
 ne in svetníke bœæje perjatle; tovarwe
 na svojih poteh, svétneke ve svojih
 dvomih; učenike per svojim učenæ;
 bravne per svojim obéde; sogostneke
 ve svoji samote; perpévavne per svojim
 pétji. Blagor mu, kogar ve nevarno-
 steh varujejo, ve boji podpirajo, so-
 vraænekam branejo, za odpujenje ne-
 govih gréhov prosejo, in mu na kon-
 æe negovzga æivlena na pomoç pride-
 jo, ga ve smertnih teæavah ze moujo
 preskerbe, ga ve sœdbe naméstujejo,

Bogá zan prosejo, in ga ve nebesa sprejmejo !

O tí Bogú posvečene, pobožne
 človek ! svét se zapustil. Namésta tvø-
 jih pozemelskih staršev te bode sdej
 Bog ve nebesah Oče, Jezus brat, de-
 vîna Marija mate, angelne perjate,
 samøtnake ælahia, vse verne tvoj rod ;
 starýke tvøji ujne, mladénqe tvøji bra-
 tje, æene tvøje matere, devîne tvøje
 sestre ; revne tvøji vnuka, ptujne tvøji
 sestriqe, krøtke in ponižene tvøji tovar-
 wa ; trézye in qista tvøji gostove, bolne
 in serøtne tvøji zaúpneke, nadložne
 in stiskane tvøji domaçe ; vse, ktere
 svét zasmeháva in zanequje, te naj
 bodo neskønyno lube, in vse pobož-
 ne vse qastí vrédne ; in vse, ktere
 svét noqe, in Kristusu sluxejo, misle,
 de so s' teboj vred dédaze nebeškega
 kralèstva.

To je sveto ljudstvo, to ælahtne
 rod, rojen iz Bogá in mu dopadlev,
 postavljen na vero, vterjen ve upane,

ozalwan ze lubeznejo; orðæn s'po-
terpeælivostjo, va ðgne poskuwen, in
va stanovítnostë vkorenínen.

XXX. P o s t a v a.

Le va Boge pravega mirú iskate.

1. » Mir vam bode! jez sem, ne
bojte se! »

Va Kristuse je vse zvelíqane in vas
práv mir. Kdor Kristusa lube, ima va
nem mir in pøkoj, in ga nobene æele
ne gonajo mem nega ale nad ním we
kaj drugega iskate.

Mir, kterega zvéste qløvak va tém
æivlene væiva, obstoji va tém, de iz
lubezne do Bogá, in zavol Kristusova-
ga imena veliko nadlog volno preterpí.

Kdor takó ne misle in ne storí, se
mote in golefá.

Zaston je trud tistega, ktere per
vsem svøjim djane, per vseh svøjih
misléh nar prej svøjiga naména va Bo-

gá ne obrača, in iz čistih misel, kar
iže in æelf, Bogú ne naméne.

» Mudobne némajó mirú, prave
Gospod, ampak le tiste imajo veliko
mirú, ktere tvoje postave lubejo, o
Bog! »

2. Mir, kterega je Kristus oznane-
val in obljubil, je ve velike poniženosté,
ve zatajene svoje vole, ve krotene pre-
grévnega dopadajena, ve zaneqevane vse
posvetne hvale in vsega zunanega po-
tolæka per menljivih reých.

Vara svojiga sernjá pred znotranje-
me nevarnostme, in svojih pouтков
pred zunanjem razumí, de se ve kak-
šno poæelene in ve kakšen duwe ne-
varan pouitek ne vjameu.

Stvarjene rečí so nam velikrat do-
bre, æe jih práv, iz čistih misel ve
bøæjo qast in hvalo obraçamo; ale pa
æe jih ve svoj prid, ale ve prid svojiga
bližnega imamo, in po malem vxi-
vamo.

3. Lépe rečí pa so velikrat ukod-

líve, če jih radovédno, neqísto in s' hudobnem poželenem gledamo; če imamo vesele ve njih, in če nas ne-spametno in bœæji qaste nasprotè náse vléæejo.

Dobre se hudobnih strast varajejo; neskerbna pa se jim premagata dajo. Bogastvo zapelúje ve skumnave; dnar slepi; vesele dœstokrat popaue; gosti rode smert; uqenost napihújejo; oblast déla prevzetnost, qast ne-qímernost.

Popauevam je poníænost zoperna; prewirna se dajo od neqímerne hvale zapelata.

Bedake in neumnexæ so vse, ktere tanjih posvathnih reai iæejo, in jih, kar vendar duwe ne more nasitete, in ji ke pokoju ne dá prite, veliko ñene.

Vse qasno je silno pomanklivo in nestanovitno. Le ve Boga je vse popolnama; ve nem nar vikwa vesele in dobrota, in nekjer dragé nè.

4. Ne obraqaj svœjih misel in æel

ve nobeno æívo stvar, ala ve kako lépo podobo, ala ve kak æelahten rod, ala ve kako zalo telesno postavo, ala ve kak vesøk stan, ye noyew golesan, zmoten in ogræwen bite; zakaj vse je neyimerno, polzko in wkodljivo, kar ve Bogá ne obraçaw, od kterega vse dobro príde, ve kterem vse æíví in se ohrane.

Obvarej se tadej pred vso prazno hvalo, o slabe in úmarjoue yløvek! sej véw, de se ve mnogeh reyéh krív, tako naglo ve gréh padew, in iz slaboste ne morew ve dobrem terden in stanovítno zvést ostati.

Ne upaj se preveq, in ne zanawaj se ne náse, ne na druge s' prevzetne-me misleme in ze zaupanem ve se; temuq karkola nad seboj, ala nad drugeme stvarní videw ala najdew, daruj ñélo, vse in popolnoma le Bogú, in samo nemu perpírta.

Takó bow ve serne mír in pøkoj zadobil, ne pa ve kake stvarjene dq-

brote, temuž ve Kristusa, in se bo nad teboj spolnila negova perjetna in sveta beséda, ke jo je ve pridze na gora govoril rekoč: »Blagor jim, ktere so čistega serčá, čakaj Bogá bodo gledale!" — Nemu bode čast in hvala, in poveljevanje od vseh stvari vékome in vékome. Amen.

XXXI. P o s t a v a.

Kakó svoj namén práv ve Bogá obračate.

1. »Mojé očí so védno ve Gospoda obrnene: on bo mojo nogó iz zaderge otel."

Ve vseh svojih mislih, ve vsem svojim govorjenju in djane imej dober in čist namén ve Bogá; store vse Bogú ve hvalo in čast, in bližnemu v' izgled.

Od Bogá izvirajo vse dobre in zaslužne déla, in on delí večno plačilo.

On mora tadej začetek in konec vseli
tvojih del bite, de sadú svojiga dela
ne zgubi.

Če se prestrašne sodbe božje spom-
nem, te nečimerne hvale ne bo mar.

2. Nečimerna past in jele po
hvale so silno huda kuga, — so velika
velika praznost; razodévajo napeln, in
so gnade božji na pot.

Kaj te je tadej storíte, in v kogá
zaupane postavíte? na kogá se zane-
ste? Ne náse, ne na človeka, ne na
kako drugo stvar na svétu, ne na zvéz-
de na nebe; ampak na samega Boga
stvarneka svojiga. On te je stvaril, on
nose tebe in vse stvari v svoji roke
s' svojo močjo, in mu néso prete-
ke, in ne potrebuje pomoči.

Reče tadej, in mōle za Davidam
rekoč: » Mōje oči so védno v Gospo-
da obernene; on bo mōjo nogó iz za-
derge otel." In pa: » Gospod! vse
mōje jele so pred teboj, in mōji
zdiheleji te néso neznáne."

3. Zaverže tedej vse prazne beséde in vsak ulovéuk svet, in oberne se raji ve vseh svøjih potrebah za molitvéjo in s' svetame melame zaneslivo ke Gospodu svøjimu Bogú; on bo tvøjo nogó iz zaderge otel, de pravega pota uednoste in prave poniženoste ne zgre-wiw, ampak de do kønija terdno ve Boge vkorenínen ostanew.

Vsako døbro délo, ke se iz lu-bezne do Bogá storí, razveseli vést, razsvetli pamet, in zadobi we veçe po-móu.

Vsako hudøbno délo pa mu per-pelá britkost, ktere ga storí; oskrune døbro ime, in je na pote bøæji tolaæ-be. Kdor kàj iz uastilakomnoste dè-la, storí, de mu napelí luu ugasne; in kdor kàj zavolo svatá storí, in se s' tém hoçe skazevate, pade kmale po bøæji kazne ve blato.

Ne vesele se tedej po nespametnem nobene posvetne sreçe; temu u védno se Bogá boj, in spoznaj svøjo slabost.

Tolekrat padeu, in se beræ zmo-
teu, to te naj uqí slabo in poniæno
mislite od sebe.

4. Ne hvale nekogar preveq vz
tém æivlene; ker ne véu, kakuen bo
we ve perhodno.

In qe ktere pade, ne sode ga pre-
derzno; zakaj Bog ga zamore s' po-
koro kinalæ spet vzdignita. Møle za vse,
in izróqe vse Bogú.

Bode se majhen va svøjih ouéh,
de bow veleki pred Bogam, ke po po-
niæneh gleda, na prevzetne pa se le
od deleq ozíra, in jih naglo veræe
na tla.

Ne bode preæalosten, qe te ljudje
zanéqújejo, in druge bolj qislajo od te-
be; ker je varneua in boljæ s' krøt-
kema in priprostema poniæanemu, ka-
kor æe bogatema in prevzetnema od
Bogá zavææenemu bite.

Varej se qlovéwke hvale; boj se
nih povikévana; sramúj se qastí;
ogibaj se velínega slova, in bode rad

na skrivnem. Iuže qasa in prileke za Bogam bita, svete bukve brate, in stanovitno in pridno, in pobožno molíte.

Sej né brez hvale in qastí, kdor zavol Bogá pred no bœí. Tude mu ne manka bœje tolaæbe, kdor vse vsele téga svetá zanequje, vse zoper-noste za Kristusa volno prenawa, in vsak dan per nem va nebesah bite zdihuje.

XXXII. Postava.

Molítev poníæne in skesane duwe.

1. »Kæ tebe, o Gospod! povzdignem svoje ouí, kæ va nebesah prebívaw.»

O Bog in Gospod! tí obraçaw va nebesah in na zemle za angelije, svetníke, in za vseme stvarmí vse po prevídnosti in po praviæe, na! prejme va dar naméste velike qastí in zahvalenosti, ke sem te jo dolæan, vse

britkoste in stiske mōjiga serġá, ktere te zdej ves skesán za svōje grēhe darújem.

Spreoberne me ve dobro vse húdo, in dobro ve qedale bole ke yaste tvōjiga imena in ke veqnemu zveličanju mōje duwe.

Tí poznaw vse mōje slaboste in mōjo veliko nevédnost; tí véw, kakó nestanovíten sam vsak dan; kakó porédkem se te spomnem, in kakó beræ in deley se qedale bol od tebe ve svōjim razmíwlenæ razgubím.

Perzanese me, o Gospod! po obilnosti svōje miloste, ter hitro hitro me perpele ke seba nazaj.

Obderæe mōje serġe per seba ve poboġne molitve in ve svetem premíwleváne vse ure po dneve in po noce, in kolekor me je ve tém revnem telese mogouje.

2. Melím potolæite tvoj mílæ obraz se svetema darmí in ze molitvame, in posebno s' téma tréma ví

narji: za revuano, se kesam, s' spovedjo, in za zadostevanjem ve poniženih, spokornih déleh.

O tí moj prelubegníva Bog in Gospod, spomne se me reveša! sej le slab qlóvek sam, nè svet angel; velekréwnék, ne nedolžno jagne; nemaren molen, ne priden premišleváveq. Toré tude nésam noben vréden slušabnek pred teboj, in se nésam vréden med pobožne molnje utéte, ale ime-nevate. Naj me nehje med ne ne utéje.

O moj milostava Gospod! ij te dopade mvoja ponižena molitev in grenka žalost zavol mojih pregréh, naméste presladkega angelskega pétja in združenega hvalena vseh povikvaneh izvolenah ve nebesah.

Če tude veukrat padem, in sam zavol svoje slabosti sam seba tešaven, vender ne obupam, in ne bom obupal nad tvojo usmileno lubéznejo in milostjo.

Dokler mvoje popótване na svéte

terpí, te ne neham hvalite, qastite in slavite, de moja duwa ke tebe pride. Zakaj tebe védno hvalite in qez vse ljubite je nar vikwa zvelíqane angelhov in izvolenah ve nebesah.

XXXIII. Postaja.

Kakó dobro je per Jezuse in negoveh svetnikah bite.

1. »Iujíte Bogá, in vawa duwa bo æivéla. »

Neq bolwaga, neq sreçnewega né za duwo, kakor to. Kdor kàj drugega iuje, ne dobí neq na zádne.

Ako hoqew zvéstega tovarwa ve svoj potolaæk iméte, iuje Jezusa s' pastírji ve jasleh, ale s' svetame modreme ve narouji negove matere, ale s' Simeonam in Ano ve tempelne, ale ze Marto ve terge, ale ze Magdaléno ve grobe, ale ze apostelne ve gostín-

ne, de s' serqnem veselem svetega
Duhá prejmem.

Blagor mu, kdor ve téh in dru-
geh sveteh krajih Jezusa pobožno iuje,
ne po telese, ampak ve duha in res-
niha.

Blagor mu, kdor na vsakem kraji,
in vsak čas Jezusa iz vse duwe iuje,
ga ze velikema æelama vpríço in ouít-
no gledate hrepení, in se ka tému
vsak dan perpravla.

Blagor mu, kdor ve svojim æiv-
lene za Jezusam svoj kriæ in svoje ter-
plene nose; zakaj na konha æivlena se
mu bo per Jezuse dobro godilo, in se
mu obrekevana ne bo tréba bata.

2. Iuje pa tudi negoveh uqenihov,
in vseh, ktere ga lubajo, in ktere zavolo
nega nadloge volno terpe.

Kdor Jezusa in negove perjatie
lube, zanequje svét, in zaméqe deleq
od sebe vse neqímarne in neqíste reqi.

Zapusta tedej vse zunanje perjatie,
znanha in tovarwe, ktere ba te ve tvøji

samōta in pobožnoste zmotite utegnile, in iuže ke svōjimu potolažku ve svōji samōtne hiuže le s' svetema apostelne in Jezusovema perjatle perjazno se znate, de te od bōžjiga kraľestva, od stanu veynega zveličana, in kakó de morew po mnogeh britkosteh ve nih družbo príte, govore.

Pred vsama svetníke in nebewkema prebivavije se bližaj samōtne prebivavneje, in od posvetnega wundra loyene molítevneje preblazene devíne Marije, in iuže onde s' stanovitao molitvejo tolazbe svōji duwe.

3. Poslušaj, kakó Marii Gospodov angel od vylovečena Kristusovega, in od odrewena ulovéwkaga rodú govori.

O blazene dan! o srečna ura! ke se morew per angele Gabrijela in per presveta devíne zamudite, in od nu nebewke reči sliwate.

Tardno verjema, de je vse rés, kar je angel Marii pravel, kakor je ona Bo-

gú, in iz nebes ke né poslanemu angelu vérevala.

Pótle póiye skerbno pósla nawęga Gospoda Jęzusa Kristusa svetęga Janeęa kerstnika ve negove samóte, ve puęave; pózdrave ga kleęe, in reęe póboęno; Čęęen bode, o Janeę! tí nar svetęęę in nar lubęę perjatel nawęga Gospoda Jęzusa Kristusa! Veliko dębrega, zalega in preęudnega sem od tebe sliwal, od tvęjiga svetęga s' qudna zduęęenęga ręjstva; kako ostro in póboęno se ęę mladęnęę ve puęave bil, de se nése nęelo nęę, tude že mislęę ne preęęęel.

4. Vprawaj ga, kakó dolgo je ve samóte prebival, in ostane per nem, dokler hoęę in utęęęę.

Uęę se od nega, kaj je jędal in píl, kdo mu je nęsil, kaj je potrebeval; uęę so mu uęę ale mate káj pówilale, in uęę ke nemu peręęę, ale uęę jįh je on obiskęęal.

Tude uęę je svete angel Gabrijel

kteřekrat ke nemu perwel, in mu veliko skřivnega razodel; in pa űe ga je tudę Jezus sam obiskal in poterdil, kakor je pisano ve svetem evangeli: » Roka Gospodova je bila xřnim. »

Bode to, kakor hoűe, prepusta vse svetemu Duhu, ke ga je napolnil, uűil in varęval, vse negovo xřivlene s' űednostne olępwal, do zadnega ve puűave, med ludmi, ve xřelęzi in ve jeűe per nem bil, in posledneű negovo duűo ze marternęsko krono ke sebe vzel.

5. Pwtle se obarne ke svetem apostelnam. Poűűe svetega Petra; pojde xřnim ve tempel molet, ale pa ve gostinęno svetega Duhá prejet.

Poűűe tudę svetega Pavla ve Damawke, ale ve Efeze, in spręmlaj ga povsod, ne po telesa, ampak ve duha, Kristusov evangeli oznanęvat.

Glej, kakó veű dęla, kakor vse druge; kolęko mola, in kolekrat se ve molitve in ve premiűlevane, ve nebo zamakne.

Takó vsòko se povzdígnite né vsam dano, in vender se takó globòko poniæa, de prave: » Ne mislem, de sem æe na kørnje. »

In spet govori we ve drugem kraji, de poniæne s' Kristusam æivéte in terpéte uqí: » Nésem mislel med vame, de kàj družega znam, kakor Jezusa Kristusa, ter nega kriæanega. »

Hode za svetem Pavlam in posluwaj ga; on te bo po pravem pote ke Kristusu, in po kriæe ve nebæsa perpelal.

6. Pojde we dale, in poiúje svetega apostelna Andreja, kakó po Gerwkem Kristusa oznanúje; posluwaj negove beséde, ke jih je s' kriæa govoril, na kterem je zavolo Kristusovega imena vísel: (» Čeujen bode, predrage kriæ! prejme uqenja Kristusovega, ke je vísel na tebe; ») vtísne se jih ve serne, in perzadene se ze razsvetleno in krepko pomoujó svetega Duhá rad spolníte, kar je od Kristusovega terplena in ke hvale svetega kriæa govoril.

Pøtler iuz svetaga Jakopa velenega, kterega je Herod muqite in umorite dal; pij æním kelh terplena téga revnega æivlena; prenawaj iz lubezne do Bogá in ke zvelíqanu svoje duwe volnó vse boleqíne.

7. Pøtle pøjde we dale, in poiuz perserúnaga Jezusovaga uqenqa Janeza, ke je zavolo Jezusovaga imena ve pre-povede, loqen od vseli posvetneh skerbí in opravíl, po razsvetlene svetaga Duhá ve podobah in skrivnostneh besedah skrivno razodene od stanú bojujqe in premagajoqe ñerkve pisal. Poznej je zadni zlozil tuda svete evangeli od bogosta Kristusove ke poduqenu in ke tolaxbe vse ñerkve in posameznem vernem.

Bere in premiwluj ve téh in ve družeh bukvali svetaga pisma po svoji umévnosté in ke svoji tolaxbe na tém preklinjanem svéte, ne zató, dè be se uqen in moder zdel, ampak de bow kroták in poterpexlav, poniæn in pokoren do smerte.

8. Poiuje ke svoji tola~~re~~^{ba} tudi we druge svete apostelne, kakó so ve Kristusove slu~~re~~^{ba} ze besédo in ze djanem jih veliko podu~~re~~^{ile}, in ze vero in ze lubezen Kristusovo umorjene beli.

Lej, svete Jakop, ve r~~o~~^{de} ze Gospodam, zlo~~re~~^í svoj katolawke list, ke je ve nem podoba keru~~re~~^{ansk}ega ~~re~~^{iv}lena in popolnamaste vere.

Iuje ve Indji svetega Toma~~re~~^a, ke se je bil ran Kristusoveh s' uastjo doteknil, terdno veraval, in ze gore~~re~~^o lubeznej~~o~~^o djal: »Moj Gospod, in moj Bog.«

Iuje tudi ze velikeme ~~re~~^{el}ame svetega in učenega apostelna in evange~~re~~^{lista} Matev~~re~~^a, ke je Kristusov evangeli ve hebrejskem jeziku písal, in ga ke prídu vsemu svétu in ke zvelí~~re~~^qanu vsem mnogeh jezikov narodam dal.

Ravno takó in s' takem ser~~re~~^qam iuje tudi druge Kristusove apostelne in učen~~re~~^e, ke so nauk ~~re~~^{iv}lena hraníle, ludstvo u~~re~~^íle, in do smerte ve vinograda Gospodovem d~~re~~^lale.

To so sveta bŏŏji perjatlē, kē so svŏjo krí prelilē, in ŷa marternŏsko smertjo vŏŏno ŏivlene ŷadobilē.

Berē tedej rad popisevane nih ŏivlena, in bow potolŏŏek imel per svŏjim dŏlē in terplenŏ; ŷakaj ŏe se svetnikam in drugem poboŏnŏm permŏrŏw, nŏ neŏ, kar tŏ vŏ sluŏbŏ bŏŏji ŷa Kristusa storŏw in terpiŏw.

XXXIV. P o s t a v a.

Bog naw pŏslednŏ kŏnŏŏ in nawa nar vŏkŏ dobrota.

1. »Nasŏten bom, ko se bo tvŏje veliŏastvo perkazalo.»

Gospod! kakŏ ŷamore ŏlŏvek to veliŏastvo ŷadobita? Őe sam sebe in vse ŏasno ŷanŏŏuje, in se po vsŏh nebŏŏkŏh rŏŏŏh ŷa goreŏo lŏbeznejŏ perŷadŏva.

To spriŏujejo svetŏh duŏe, kŏ ŷe vŏ nebŏŏkem kralŏstvŏ vesele, in vse

verne, ke se iz vse moči zoper skuš-
nave in straste bojujejo.

Od te preqastitleve sreče in od
væitka večne dobrote so delež prev-
zetne hudiče, nejeverne ajdje, terdo-
vratna Judje, samoglavne krivoverne,
mesene ljudje, ke svét ljubajo, Bogá
pozabajo, in le ve qasnem blage, ve
qasneli qastéh in hvalah svojiga kón-
na in zveličana iujejo; ke, Bogú se
usmíle! to blagó zadobit, pomnožit in
ohranit, tékajo, délajo, tuhtajo, qu-
jejo, in se skóre nobenega pouitka ne
pervoujejo, in se trudita nikdar ne ne-
hajo, dokler káj ne dosežejo.

In če káj, bode po pravíne ale po
kravíne, zadobe, vander we néso zado-
volna, ampak hojejo we víwe práta,
in se vez vse druge hvalíta; se ówabe-
jo, ze učenostjo in s' premoženem
bahajo, se se velike dozdevajo, in
æele in hrepene, de ba jih tude dru-
ge hvalíle.

In vander je vse, kar æele in iuje-

jo, menljivo in neq, in posledneq nevarno in pogubno.

2. Gotovo se motate, in sami sebe golafate, vi vse, kterem je svét we sladák, in priqejoqe æivlene perjetno; per vauem blaga né neq gotovega, in ste vsak dan smerte in perhodne sodbæ bœæji blíæe.

Ve tém æivlene né neq takó perjetnega, de be ve nem kake grenkøbe ne bælo.

Stvarí némajo neq takó dragæga, døbrega in veselega, de be qlovéwko duwo nasitete in qveliqate, od vsega hudega réwite, in ze vsem dobrem in stanovítnem veselem napolníte møglo. Le Bog, nar víkwæ dobrota, on veqne in neskønqne zamore to.

On je stvarnek vsæh vídneh in nevídneh reqí, angelov in ludí; on je pred vsem, qez vse, in ve vsem Bog vékome hvalen.

3. Ktera stvar ná nebe ala na zemle zamore vrédno od Bogá govorite ala

mislite? Bog preseže vse; pred nego-
vame oumi je vse neumimno in prazno.

Zatore neumna je vsaka duša, in
bo vedno revna in samotna, če kaj iže
in lube, kar od bože ljubze in qa-
sti vléče.

Velike in qudne so tvoje déla, o
Gospod! jih vse premislete in preis-
kate né ne mene, ne kake druge stva-
re mogoče.

4. Kaj ma je tedej storíte, ker
tolekan vsotnih rají ne morem za-
popaste, nebeških skrivnost ne umé-
te, in že angelne božjiga oblúja ne
we gledate?

Nevrédnega se spoznám, tolekuno
srečo vživata, in per svetnikih ve
nebesih prebivata.

Torej se hočem, dokler bom ži-
vel, pred Bogom in pred vsema ljudmi
vedno poniževate in zaničevate; hočem
ve svojih ouéh majhen bita, de se me
gréwneka Bog zdej in vsak čas usmílna.

Va grenkoba svoje duše hočem

vse svoje léta, v kteréh sem utrafen-
ge zaslužil, premislete; zdiheváje in
jokáje Bogá potolažite, ke sem ga že
besédo in že djanem, že oqmí in že
uwese, in že družeme pouutke, ktere me
je dal, de mu dokler živím, iz vsega
sérija služem, tolekrat razžalil.

Ala de me moji gréha ne potare-
jo, in ve obupnost ne perpravajo, ho-
čem, o Bog! tvojo dobroto in tvojo
veyno milost pomnete, dokler s' po-
močjo tvoje gnade ke tebe ne pridem.

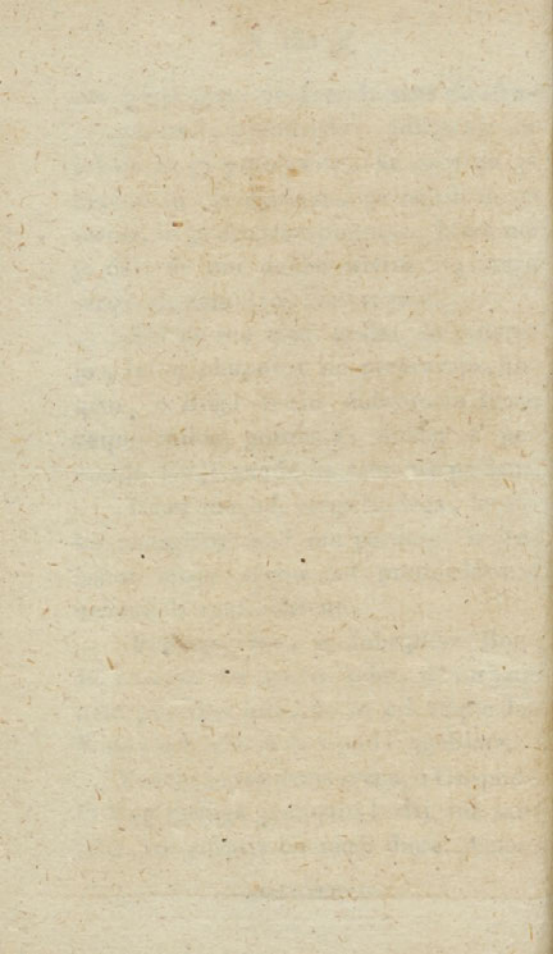
Réwe me od vsega hudega, ke ta-
kó nanaglama nad me perdere, in to-
lekrat moje sérijé od premiulévana
nebeshkeh rají odžene.

Pomagaj me, o lubezníva Bog!
in postave me zraven sebe, de ne zaq-
nem poréden bite, in se od veqne do-
brote, od tebe o Gospod! zgublate.

Va tebe je vsa moja sreča, o Gospod!
O Bog mojiga zvelíqana! daj me sam
sebe, in zadosta bo moji duša. Amen.

22408

3100

390-

Slovenska knjižnica

6K M

A 596

66009590463

COBISS ©

Narodna knjižnica Ljubljana